

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ

Çocuklar, ah çocuklar!.. Okullar açılıyor, kış geliyor. Kimi çocuklar okul hazırlığı, kitap defter, kış hazırlığı yaparken, kimi çocuklara cenaze töreni düzenleniyor...

Çatışma sırasında çatıdan düştü, polis kurşunuyla vuruldu, keskin nişancılar tarafından vuruldu, protesto gösterisi sırasında polis kurşunuyla vuruldu, bomba patlaması sonucu öldü, zırhlı araçtan açılan ateşle vuruldu, polislerin ambulansın sokağa girmeye izin vermemesi sonucunda öldü, evini vuran bomba ile öldü...

Suruç katliamından bu yana, sadece 70 günde öldürülen çocuklar bunlar.

20 çocuk... Kimi sadece birkaç haftalık, kimi 14-17 yaşında, hayatının baharında... Ailelerinin bin bir gelecek umuduyla yetiştirdiği çocuklar... Adları Beytullah, Hasan, Mehmet, Muhammet, Zeynep...

Katiller koparıp alıyor çocuklarımızı ellerimizden. Hunharca, acımasızca... Hani şimdi biz vuruşuruz çocuklarımız için! Hani mutlu bir gelecek isteriz onlara, güzel bir dünya. "Hani şimdi biz... / İnanın: güzel günler göreceğiz çocuklar/ güneşli günler göreceğiz."

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

30 Eylül - 15 Ekim 2015/ S 293 / 1 TL

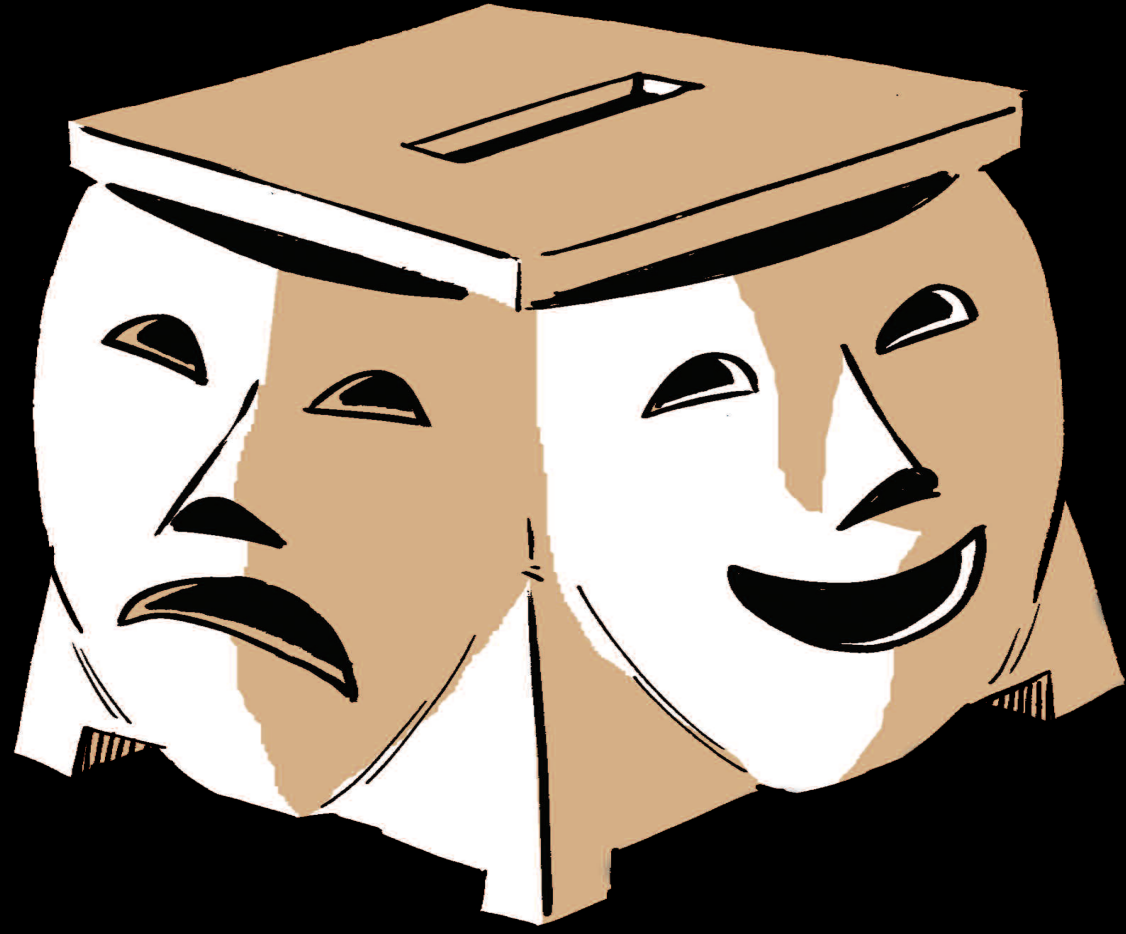
Seçimlerin üzerinden üç ay geçmedi henüz ve ülke yeniden sandık başına gidiyor. Oysa 7 Haziran akşamı ne coşkulu zafer şarkıları söyleniyordu! "Bir oy pek çok şeyi değiştirecek bir eylemdir" diyenler ne de kendine güvenliydi! Bu ham hayallerin gerçek güç ilişkileri arenasında tuzla buz olması için birkaç gün geçmesi yetti de arttı bile. Herkes "saray darbesi"nden bahsetti, anayasa nutukları atıldı, "yasa tanımazlık"tan dem vuruldu... Sonuçta gerçek güç ilişkileri söz konusu olduğunda "bir oy" değil, milyonlarca oyun bile bir hükmünün olmadığı, koca bakanların, milletvekillerinin ve parti başkanlarının Cizre kapısında devletin sıradan bir memurunun engelini aşamadığı yaşandı, görüldü.

Tüm ufuklarını "AKP'yi geriletmek" ile sınırlayan cümle siyasi çevre, AKP'yi "tek başına iktidar çoğunluğu"ndan ettikleri halde onu ve devleti "geriletmediklerini" farkettiler. Buna rağmen emekçileri yine sandığa çağırıyorlar. Üstelik devletin bunca saldırısına, oyununa, sahtekarlığına, sandık taşıma hilesine rağmen! Eskaza ağzından boykot kelimesi çıktı diye parti sözcüsünü topa tuttular. Parlamentarizm bütün beyin hücrelerine sirayet etmiş, havsaları başka bir yol, başka bir hareket tarzı almıyor.

Sandıkla, "bir oy"la emekçi sınıfların, Kürt halkının yaşamı değişmez! Kendi geleceğimiz kendi ellerimizde. Kürt halkı kendi kendilerini yönetmek ve savunmak için her yerde harekete geçti bile. Bu adımlar, niyet ne olursa olsun, halkın kendi iktidarını kurma yolunda atılan adımlardır. Fiili olarak ortaya çıkan durum, ikili iktidar durumudur. Halkın özgürlük yoludur! Devlet bunu gördüğü için acımasızca saldırıyor.

Özgürlüğümüz, kurtuluşumuz, umut dolu yarınlarımız ne sandıkta, ne parlamentoda, ne verilecek oylarda! Artık geleceğimizi kendi ellerimize almanın vakti geldi! Devrim için ayağa kalkmanın vakti geldi.

B-O-Y-K-O-T

DİHA'ya Sansürden Sonra Baskın!

Diyarbakır Huzurevleri'nde bulunan Dicle Haber Ajansı (DİHA), Azadiya Welat ve KURDİ-DER binalarına 28 Eylül günü baskın düzenlendi. Binanın etrafı zırhlı araçlarla kapatıldı, 32 kişi gözaltına alındı.

Huzurevleri'nde özgür basın kuruluşlarının bulunduğu binanın etrafını

zırhlı araçlarla saran polis, kapıyı kırarak binaya girdi.

DİHA muhabirleri de dahil olmak üzere binada bulunan tüm kurumların çalışanları polis tarafından binanın en alt katına indirilerek kimliklerine ve telefonlarına el konuldu ve şiddet uygulandı. Daha sonra polis,

DİHA, Azadiya Welat, Aram Yayınları ve KURDİ-DER çalışanı 32 kişiyi, ablukaya alınan ajans binası önünde bekletilen polis araçlarına bindirerek, Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne götürdü.

Günlerdir kapısında zırhlı araçlar bekleyen DİHA'ya baskın yapan pol-

islerin elinde hiçbir arama izni olmadığı, resmi bir belgenin bulunmadığı belirtildi. DİHA'nın internet sitesi de, 24 Temmuz'dan bu yana 20 kez sansürlenmişti.

Gözaltına alınan basın emekçileri ertesi gün sabah saatlerinde serbest bırakıldı.

>>Editör...

SURİYE'DE DEĞİŞEN DENGELERİN DEVİRİMİZE ETKİLERİ

Rusya'nın Ortadoğu'da ve özellikle de Suriye'de son bir kaç aydır attığı adımların siyasi ve askeri dengeleri değiştirdiğine dair genel bir kanı oluşmuş durumda.

Artık kimse Suriye'de ve dahası Ortadoğu'da işlerin bir kaç ay öncesi gibi süregideceğini söyleyemiyor; söyleyemez.

Genel kanıya rağmen şunun altını çizmek gerekir: Suriye'de dengelerin değişmesinde Rusya'nın attığı adımlar başat rol oynasa da tek faktör bu değildir. Rusya'nın yanısıra Çin ve İran'ın attığı adımlar da hesaba katılmalı.

3

Durum Daha Uygun

C.Dağlı

2

Devrim Eğitiyor
Dönüştürüyor

Özgür Güven

4

Devrimci İktidar Ve Sol

Ali Varol Günel

5

Olağan Bir Yaz

Umut Güneş

7

Çil Yavrularının
Köpükten Gazabı

Umut Çakır

9

DURUM DAHA UYGUN

BAŞYAZI

C. Dağlı

Pratikte devrimci önderliği ortaya koymamız durumunda, nesnel koşulların devrim için yeterli bir olgunluğa erişmesinin yanı sıra, yıllarca savaştan bir proleter sınıfın ve halk kitlelerinin varlığı, uzun süreli savaşında ve çatışmalarda yetkin bir düzeye ulaşan Kürt halkı, mücadelecilerle köylülüğün bugünkü durumu, devrimci mücadelenin etkin bir gücü olan gençliğin sahip olduğu zengin deneyim, aydınların mücadelesi ve bugün devrimci kavgada daha etkin ve önde bir yer tutan kadınların savaşımı, devrimin bu bileşenleri ve güçleri bize zafer getirebilir. Bize yeni bir geleceğin kapısını açacak yeni bir ayaklanma bu güçlere dayanacaktır.

Burjuva egemenliğine karşı harekete geçen, savaştan ve savaşımı gün gün boyutlandıran kitleler bugün daha bilinçli, daha örgütlü ve yetkin olarak davranıyorlar. Hem Türkiye ve Kürdistan genelinde hem buldukları her alanda devrimin birleşmiş güçleri olarak hareket ediyorlar. Devrimci güçlerin birleşik hareketi, emekçi, ezilen halkların burjuvazi üstündeki zaferinin önkoşuludur.

Kitleler nasıl bir hedef için kavgaya katıldıklarını bilmek isterler. Zafer için olanaklar ve mücadele yeteneği tek başına yeterli değildir. Hedefin ya da mücadelenin içeriğinin ne olduğu da çok önemlidir. Mücadelenin devrimci içeriği ya da mücadelenin devrimci değeri sonuç almak için büyük bir öneme sahiptir. Mücadelenin devrimci içeriği, devrimci ayaklanmayla, devrimle, devrimci bir iktidar kurmak ve sosyalizme geçmektir.

Maddi ön koşullar, tarihsel durum devrimci hedefimizi gerçek yapmaya olanak veriyor. Nesnel durum, uygun. Nesnel ve öznel koşulların birliği oluşmuştur. Uzlaşmaz sınıf karşılığı ve çelişkisi son derece keskin. Kapitalist sınıf bulunduğu yerden aşağı edilecektir. Onlar işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının öfkesi ve savaşımıyla aşağı edilecektir. O öfke ki, yıllardır birikmiştir ve her geçen gün büyüyor. O savaş ki, yarım yüzyıldır sürüyor ve gün gün boyutlanıyor.

Tekelci sermaye, yıllarca savaştan, tüm bu yıllar boyunca pratikte ustalaşmış, savaştan kitlelerle karşı karşıya. Proleter sınıf ve proletaryanın politik hareketi, devrimci bilinci bu büyük siyasal mücadele içinde edindi. Sermaye sınıfı, savaşan kitleler karşısında uzun süre ayakta kalamaz bir durumdaki emekçi halk yığınları ise bu savaşı kazanacak bir konumda bulunuyorlar.

Hareketin gelişme eğilimi bu yönde, yani kazanmamızı sağlayacak bir çizgide ilerliyor. Bu sonucu, kitlelerin toplumsal pratiğinden çıkarabiliriz. 31 Mayıs 2013 Ayaklanması ve 6-7 Ekim Ayaklanması kendisinden önceki yığınsal savaşım örneklerini aştı. Ve devrimci hareketin gelişiminde yeni bir dönem başlattı. Olan şey Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimci hareketin kendini aştığını ve bu eğilimin süreceğinin en çarpıcı ve göze batan ve en güçlü kanıtıdır. Proletarya ve halklar, devrimci savaşımın yükseliş çizgisinde devam ettirirlerse kazanırlar.

Türkiye tekelci sermayesi, düşman sınıflar arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ve uzlaşmaz çelişkiyi yumuşatacak, emekçilerin gereksinimlerini karşılayarak onların ayaklanmalardan geri çekilmesini sağlayacak durumda değildir; aksine karşıtlıklar ve çelişkiler her geçen gün biraz daha büyüyor ve keskinleşiyor. Ekonomik krizler, ücretlerin düşürülmesi, işsizliğin büyümesi, gün gün yokluk ve yoksunluk içinde olanların sayısının hızla artması, kapitalizme karşı devrimci halk ayaklanmasını kaçınılmaz hale getirdi ve getiriyor.

Bu durumda nasıl bir burjuva hükümeti kurulursa kurulsun ve ne denli bir kitle çoğunluğu desteğine sahip olursa olsun, o halk kitlelerinin çıkarlarıyla karşıtlık içinde olacaktır. Bu koşullarda, yönetemeyen ve gerçek anlamda egemen olmayan burjuvazi yeni hükümetle bu durumu tersine çeviremez. Dolayısıyla hangi hükümet kurulursa kurulsun karşıtlar arasındaki savaşım bir üst düzeye çıkar.

Bu koşullarda bu durumda ve bu ortamda parlamentarist küçük burjuva unsurlar, emekçi kitleleri parlamento aracılığıyla, kapitalist düzene bağlayabilirler mi? Bunu başarabilirler mi? Kesinlikle hayır. Kesinlikle hiçbir burjuva kurum kitlelerin toplumsal hareketini dizginleyemez. Bu yöndeki her girişimin başarısızlığa uğrayacağı kesindir.

TİP 60'lı yılların ortalarından sonra parlamentoda belli bir sayı ile temsil edilmişken, 68 devrimci mücadelesinin ortaya çıkışını, Denizlerin devrimci mücadelesini, parlamento dışı mücadelelerin öne geçmesini önleyemedi. Üstelik parlamento dışı devrimci eylemlerin yükselmesiyle TİP, zayıf düştü ve giderek etkisizleşti. 50 yıldır kitleler açısından hiç değilse, kitlelerin en ileri, en tutarlı, en mücadeleciler kesiminin bakış açısında çok net: Toplumsal kurtuluş parlamento dışı mücadelelerden, devrimci yığın eylemlerinden geçer.

Uzlaşmaz karşıtlıklar bugüne dek sınıf mücadelesinin sayısız çatışmalarına yol açtı. Karşıtlıkların derinleşmesi, daha şiddetli ve daha sarsıcı çakışmalara, alt üst oluşlara yol açar. Sermaye kaptanları, kaçınılmaz olan bir devrimi önlemek için hangi tedbirlere başvurursa başvurursun büyüyen karşıtlıklar ve sınıf kavgası bir devrimle sonuçlanacaktır. Devrimin önlenemez ilerlemesi karşısında, burjuvazinin başvurduğu araçlar argümanlar ve girişimler her geçen süre etkisini biraz daha yitiriyor.

Bu belirleyici savaşımında onlar en güçsüz dönemlerini görürken, biz en güçlü ve sonuç alıcı dönemimize girdik. Ne yaparlarsa yapsınlar, onları yeneceğiz. Bu kez başaracağız.

26. Mücadele Yılına Selamlıyoruz

Bakırköy Zindanında bulunan TKEP/L tutsağının 1 Eylül dolayısıyla düzenlenen etkinlikte yaptığı konuşmasını paylaşıyoruz okurlarımızla

Dostlar,

25 yıl önce bugün 1 Eylül 1990'da proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist kuruluşunu ilan etti. "Barış günü proletaryanın iktidarıyla gerçek anlamını bulacaktır" diyerek çıktı yola. "Sosyalizm ölüdü" çığlıkları altında çoşan emperyalist kapitalist sistemin göğsüne saplanan bir hançer misali kavgaya var gücüyle katıldı. Kızıl bayraklar indirilirken saklı gizli, orak çekiçli yıldızlı bayrağın en yukarılara çıkararak dalgalandı. Türkiye ve Kürdistan'da burjuvazi savaş yasalarını işçi emekçi ve Kürt halkının yükselen eylemlerini serhıldanları boğmak için uygulamaya koyduğu yıllarda THKO'dan THKO-MB'ye ve TKEP'e taşınan ve geliştirilen devrimci mirası TKEP/Leninist'e taşıyarak taçlandırdı partimiz. Denizlerin uzlaşmaz illegal silahlı mücadele anlayışını esas alarak Leninist Parti örgütlenmesini pekiştirdi. Gerek politik, gerek pratik alanda ileri leninist çizgiyi yaşama geçirdi. 25 yıldır sürdürülen mücadele anti-emperyalist anti-kapitalist anti-faşist mücadeleyi temel alıp işbirlikçi faşist burjuva iktidarı aşağı ederek demokratik halk iktidarını kurmak ve oradan kesintisiz biçimde sosyalist iktidara ulaşmak hedefinin ısrarlı savunucusu olmuş, pratik politik mücadelesini bu çerçevede geliştirmiştir.

Leninist Parti 26. mücadele yılına girenken ardında 45 yıllık devrimci mirası taşımaktadır. Nurhaklarda Sinanlar, idam sehpasında Denizler, Leninist Gerilla Birlik-

lerinin komutanları olmuşlardır.

13 Mart 1982'de idam edilen Seyitlerin adları partinin Kom-somol örgütlenmesi 13 Mart GKB'de yaşatılmaktadır. Enternasyonal savaşçılar Filistin'de Beyrut kuşatmasında savaştan ölümsüzlüğe uğurladığımız Teğmen Aliler bugün Kobane'de savaşan parti militanlarımızca yaşatılmaktadır. Onlar gibi kararlı, onlar gibi cüret yüklü yoldaşlarımızı sokak çatışmalarında, zindan savaşlarında, ölüm oruçlarında ölümsüzlüğe uğurladık. Kahraman savaşçılarımızdan çok şey öğrendik. Yaşamları ve anıları önünde saygıyla eğilerek, Partimizin 26. mücadele yılına selamlıyoruz.

Ayaklanmalar çağındayız, devrimler çağındayız. Emperyalist kapitalist sistemin yeni evresi, varlık-yokluk savaşımının somutlanmış halidir. Burjuvazi kendisiyle birlikte tüm toplumu, doğayı yokoluşa sürüklüyor. Yoksul ve ezilen halklar, proletarya bu gidişe dur diyecek olan güçtür. 1 Mayıs Taksim Ayaklanmaları, Haziran Halk ayaklanması, 6-8 Ekim Serhıldanı, işçi memur eylemlilikleri, fabrika işgalleri, sokak savaşları, Kürdistan ilçelerindeki serhıldanlar yükselen devrimci çizgiyi göstermektedir. Ayaklanmaların genel silahlı halk ayaklanmasına dönüştürülmesi, ayaklanma organlarının komite, konsey, milis örgütlenmelerinin oluşturulup yaygınlaştırılması, silahlanma ve işbirlikçi faşist burjuva iktidarı yıkıp demokratik halk iktidarını kurma hedefini kitlelere taşımak büyük öneme sahiptir. İnsanlığın ve doğanın katliamı böylelikle son bulacaktır. Ve böylelikle ölümsüz savaşçılarımızın anıları zafer taşınacaktır.

Bu bilinç ve kararlılıkla 26. mücadele yılımız kutluyoruz

Kobane'den Mektup Var

Kobane'nin ilk sürecinde başlayan savaş, bir anda ortalığı kan gölüne çevirdi. Bu savaşın arasında kalan Arap ve Kürt halkları, ya topraklarını terk etmek zorunda kaldılar ya da çetelere teslim olarak onların boyunduruğu altında savaşmak zorunda kaldılar.

Bu savaş aslında, emperyalistlerin her anlamda Ortadoğu'da hâkimiyet kurabilmesi için verilen bir savaşımıdır. Bu sayede Ortadoğu tam anlamıyla ele geçirilirken ve aynı zamanda Ortadoğu'da bulunan zengin kaynaklardan da yararlanacaktır.

Kapitalizm kan içici bir vampir gibidir. Bunu ya savaş, ya demokrasi adı altında gerçekleştirir. Fakat Kobane'de yaşayan bireyin savaşı değildi. Bir ulusun, bir halkın haklı savaşımıydı bu. Ve bu savaşım altında yatan güçlü bir irade vardı. Bir kez daha anlayacaklardı ki, bizi hiç bir kuvvet yenemezdi. Ve yenemeyecekti. Belki de burada, Kobane'de insanlık tarihinin son dönemlerdeki en kanlı mücadele gerçekleşti. Bu topraklarda milyonlarca halk, temiz, iyi yüreklerle ve hayata umutla bakan insanlar kanlarını aktı. Peki ne için? Özgür olmak ve özgür bir yaşam için onlar ölümsüzlüğe. Ve tüm güzelliklerini devrimin harcama kattılar.

Kobane tüm dünyada ve coğrafyamızda uzun zamandır gündemde olan bir savaş. Bu savaş gerek yaşattığı insanlık dışı katliamlar, gerekse mücadele ruhuyla, tüm dünyanın ve tabii ki emperyalist güçlerin gündemi oldu. (...) Ve yine hepimiz biliyoruz ki bu savaş, din uğruna verilmiş bir savaş değil. Değerlendirdiğimiz zaman, iki taraflı bir sömürü var. Bir yanda dini duyguları sömürülen insanlar, bir yanda toprakları sömürülme istenen bir halk var. Bu yüzden diyebiliriz ki, bu sömürüyü yaratan aslında aynı. Birileri bir güç yaratıyor, bir bölgeye bırakıyor, sonra önünü kesip kendini bir kahraman olarak adlandırıyor. Bugün DAİŞ diye adlandırdığımız bu düşmanın bu toprağa saldırması tesadüf müydü? Hiç sanmıyoruz çünkü anlattıkları gibi inanç uğruna mücadele ettiğini söyleyenler, sivil halkı katlemez, ki bu en basit örneğidir. Peki, bugün bu halka yardım eden batı güçleri bunu sadece insanlık adına mı yapıyor? Onu da

hiç sanmıyoruz. Elleri bu düşmanı tamamen yok edebilecek bir güç varken, sadece sınırlı bombardımanla yetinmeleri bile durumu apaçık göstermiyor mu?

Bizler, senelerdir emperyalist burjuva devletlerle işbirlikçi olan bölge devletleri tarafından ezilen, katledilen, baskılara, işkencelere maruz kalan, ötekileştirilen Türk ve Kürt halkları olarak bugün Kobane'de verdiğimiz savaşla kısa süre içinde tüm dünyada ses getirmesine neden olduk. Planlarının boşa çıkmasını yakın dönemdeki bir örneği, bugün Kobane'de yaşanan süreçtir. Tamamen rant için ve Ortadoğu'da tam hâkimiyet kurabilmeleri için harekete geçen ve bunu DAİŞ'in kanlı faşizm eliyle gerçekleştirmeye çalışan emperyalistler bir kez daha anlamıştır ki, karşısında güçlü ve askeri açıdan donanımlı bir halk iradesi vardır. Ölümsüzlüğe giden yoldaşlar belki de savaş olmasa buraya gelmeyi hiç düşünmeyen yoldaşlardı. Enternasyonalist güçlerin bir arada mücadele etmesi bile, bunun en büyük örneğidir.

Emperyalist güçler Arap Baharı adı altında sürekli Ortadoğu'ya müdahale etmeyi amaçladı. Sürüp giden savaşlar, bu savaşlar sonucunda başa getirilen iktidarlar, tamamen çıkar üstüne kurulu bu sistemin ürünü aslında.

Bugün İran, Amerika, Rusya gibi savaşta söz hakkı olduğunu iddia eden güçler, siyaset meydanlarında insanlıktan, YPG, YPJ gibi güçlerin başarısından bahsederken düşman gücü Kobane'den kovulana kadar sessiz kaldılar. Burada etkin gücün değişmesi üzerine onlar da diğerleri gibi bidden bahsetmeye başladılar.

Gerek yardımları, gerek hava saldırıları bize açıkça gösterdi ki, bu savaş içinde sadece güç dengelemek için çabalyorlar. Her iki taraf

in de güçleri dengeleyip, bu topraklar üzerinde güç sahibi olabilmek yegâne amaçları. 1. Dünya Savaşı hatta daha eski dönemlerden beri paylaşılama-yan bu toprakların değeri ne? Bu topraklar bu güçlere ne ifade ediyor? Belki insanlık adına mücadele ettiğini söyleyen her örgüt, önce buna yoğunlaşmalı. (...)

Bu savaş gösterdi ki, enternasyonal mücadele ve halk iradesi tarih boyunca kırılmaz bir güç olacaktır.

**Kobane'den
YPJ'li Bir Savaşçı Havin**

550 milletvekili olan Meclis'te yapılan oylamada 556 oy kullanılması, AKP'nin "Seçime hazırız" mesajı olarak yorumlandı...

Zaytung

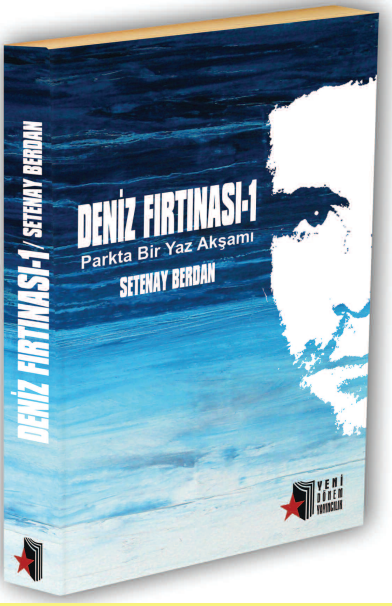

Ders kaydı yapmaya çalışan üniversite öğrencisi, bilgisayar başında 42. saatine girdi...

Zaytung

DENİZ FIRTINASI-1 ÜZERİNE

"Kapıyı Vurup Yola Devam Etmek!"

71 devrimci çıkışı ile beraber ilk devrimci örgütler kuruldu ve sıkı bir kavga başladı. 12 Mart darbesi dönemin öğrenci gençlik liderlerinin ve ilk devrimci kadroların katledilmesi üzerine ağır darbeler aldı. Ayrıca birçok kadro da -geneli öğrenci- faşizmin zindanlarında buldu kendini. Böylesi bir dönemden sonra, günümüzde o süreçleri çok verimli anlatan, yaşananları iyi tahlil eden yeterli kaynaklar yok. Ay-

rica bizlere 80'li süreci, darbeyi, yaşananları genelde anlatılanların, yazılanların aksine daha etkin bir şekilde buluyoruz. Bu anlamda Deniz Fırtınası gençlik üzerinde o dönemi kavramak ve yeni yaratıcı fikirler, eylemler koymak, geleceğe daha sağlam adımlar ile yürümek açısından çok verimli bir kitap oldu. Biz de bu açılardan kitabı ele alacağız.

Deniz Fırtınası kitabı, önsözünde de belirtildiği gibi anı-tarihi roman alanına konulabilir. Ancak bizlere anlatılan dönemin ekonomik-politik tahlilini buna bağlı olarak, kitlelerin yaşamlarının, ruh hallerinin, karakterlerinin iyi bir tasviri veriliyor. 70'li yıllarda öğrenci gençlik mücadelesi içindeki sınıfsal karakterin tahlili ve emekçi sınıf ile farkları anlaşılır bir şekilde ortaya konulmuş olup mücadeleye etkisi aktarılıyor. Küçük burjuva devrimciliğin, oportünizmin ve sınıf devrimciliğinin farkları gayet net çizgiler ile görülmekte. Tüm bu açılardan, günümüzde gençlik mücadelesi açısından perspektifin nasıl olması gerektiği, marksizmi iyi özümsemenin önemi çok net ortaya çıkıyor.

Devrimci karakterlerin o her

zaman anlatılan kalıpların dışında olması, gerçeklik ile anlatılması, sadeliği ve mütevazılığı gençlik mücadelesinde olan gençler de çok daha olumlu etki de bırakması açısından çok olumlu sonuç çıkartıyor. Kitleler içinde çalışma yapma anlayışı, militan ve partizan ruhu, disiplinli olmayı ve yaşamların odağında devrimin olması, devrimci karakteri çok başarılı anlatmakta. 70'li ve 80'li yılların devrimcileri hakkında çok fazla basma kalıp anlatım ve olumsuz, umutsuz, romantik devrimci mantığı dışında; sosyalizmin bilimsel kavranışı, yaşamdan çıkarılan dersler ve yeni bir toplum yaratmak uğruna verilen bir kavga yatkınlıkta.

Tarihin derinliklerinde yatan, adları bilinmeyen, fedakar devrimciler... Mehmet Ayık, Kel Hoca... ve niceleri. İsimlerini bilmediğimiz, yüzlerini bilmediğimiz bu devrimcilerin fedakarlıklarını, cesaretlerini, kavgalarını unutmamak ve dönemin devrimcilerini anlamak için çok değerli isimler. Günümüz gençliği için devrimci mücadeleyi ve devrimci kültürü anlamak, yaşamlarının merkezine koymak ancak bu insanların yaşamlarından daha iyi

öğrenilebilir.

Denizlerin yoldaşlarının en net anlatıldığı bu kitapta, katliamlara karşı alınan cesurca ve öngörülü hareketler ve bunun halk ile birlikte yapılması, kitleler ile kurulan sıkı bağlar, emekçi sınıf ile yürütülen faaliyetler ve devrimci kadroların işçi, emekçi olması bir devrimci örgütün sınıfsal zeminini ne kadar net ortaya koyduğunu bir kez daha gösteriyor. Hep anlatılan, okunulan Bolşeviklerin tarihi gibi özverili sınıf devrimciliğinin ne kadar üst düzeyde yapıldığı görülmektedir.

Enternasyonal mücadelenin önemi ve yapılan atılımlar, birleşik güçlü örgütlenmeler yaratmak için girişilen çabaların ne kadar çok olduğu görülüyor. Ancak birleşik örgütlenmelerde bir örgütün tepesinde yaşanabilecek herhangi bir ideolojik sapmaya karşı, devrimci net bir tabana sahip olmanın ne kadar önemli bir noktada durduğu yaşanan pratiklerde ortaya konuluyor.

Önemli bir süreç de 80'li yıllardır. Bu süreç aksine herkesin dediği gibi sadece korku dolu yıllar değil, devrimci kavgayı yükseltmeye çalışan insanların çabaları ile yeniden ayağa

kalkma çabasıdır. Genel devrimci cenah darbeye yenildi. Ama Denizlerin yoldaşları bu sınavdan başarı ile geçti. Bu yüzden böylesi bir darbe sürecini küçük burjuva devrimcilerinin, uzlaşmacı reformist yapıların dışında kavga ile geçirildiği ve sosyalizme bağlılığın sınırdığı yıllar olduğu, 90 kuşaklar için büyük deneyim oluyor.

Devrimci mücadelede fikir uyumsuzlukları, ideolojik sapmalar her zaman yaşandığı gibi yaşanabilmekte ama asıl olan sınıfa, kitlelere güvenen devrimcilerin bilimsellikten taviz vermeden kapıyı vurup yola devam etmesi ile kavga sürmekte.

Denizlerden bu yana onların mirasını herkes sahiplenmeye kalktı. Günümüzde bile miras sevicileri bu duruma devam etmekte. Ve işte o dönemde denizlerin yoldaşlarının 12 Mart darbesi ve 12 Eylül darbesine karşı nasıl ayakta durduğu, Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelesini fedakar ve özverili bir şekilde sürmesini sağladı. Anlatılan bu tarih tüm diğer anlatılanların aksine umut ile yazılan bir tarihtir. İyi okumalar...

Adana'dan Bir DÖB'lü

Ahmet'e Sözümüz Devrim Olacak

31 Mayıs'la başlayan ve Haziran ayında devam eden Gezi ayaklanması... Gezi ayaklanmasıyla başlayan ve ODTÜ'ye destek için yapılan eylemler sırasında Antakya'da Armutlu mahallesinde ölümsüzleşen Ahmet Atakan...

Ahmet Atakan'ın aramızdan ayrılışının 2.yılında dövuştüğü sokak olan Armutlu mahallesinde anıldı. Ailenin çağrısıyla Armutlu mahallesinde bulunan Abdullah Cömert portresinin yanına Ahmet Atakan ve

Ali İsmail Korkmaz'ın portreleri çizilerek etkinlik başladı. Portreler çizildikten sonra Ahmet'in nezdinde tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla etkinliğin ikinci bölümü başladı.

Ardından Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan sonra da Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz söz aldı ve "Ali İsmail-Ahmet-Abdullah aramızda yok ama binlerce oğlumuz yanımızda şu an" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Daha sonra devrimci kurumlar birer söz aldı. Devrimci Öğrenci Birliği adına söz alan arkadaşımız "TC devleti ülkenin dışında Suriye'de, Irak'ta gerici faşistleri desteklerken ülke içinde de işçilere, emekçilere, Alevilere, Kürtlere gerici iç savaşı yükseltmiş durumundadır. Biliyoruz ki son bir kaç haftadır Kürt halkına karşı bir saldırı dalgası var. Burada da Alevi halkına karşı olarak da İŞİD tehdidini görüyoruz. Bizler emekçi halklar olarak 2 yıl önce gezi gibi bir deneyim yaşadık. Bu sokaklarda birçok yoldaşımızı yitirdik Antakya'da Abdullah ve Ahmet yoldaşlarımızı yitirdik, Eskişehir'de Antakyalı olan Ali İsmail yoldaşımızı yitirdik. Onların bize bıraktığı mücadeleyi bizlerin omuzlaması gerekiyor. Onlar bu sokaklarda militanca savaştlar eğer onların bu mücadelesini bizler devam ettirip daha ileri götürmezsek bu savaş bizlere yıkıcı sonuçlar getirecek. Çünkü TC devleti kılıcını kanından çekti ve emekçi halkların boynuna götürerek bizleri katletmek istiyor. Bizler halkların mücadele birliği örgütlemek zorundayız. Öğrenci gençlik olarak, Alevi halkı olarak, Kürt halkı olarak ve özellikle katliamlarla karşı karşıya olan Kürt halkının yanında olmalıyız. Biliyoruz ki bu sokakları faşistlere doldurmak istiyorlar bir kaç gündür linç girişimi yaratılarak halklar linç edilmek isteniyor. Onlara karşı bizler işçiler, emekçiler bu sokakların gerçek sahipleri olduğumuzu göstermemiz gerekiyor." diyerek sözlerini şu şiirle sonlandırdı:

"Kalmasa da / yüreklerimizden / başka namluya sürece tek bir kurşunumuz / yine de devrim yangınının yılmaz savaşçıları / Ali İsmail'in, Abdullahların, Ahmetlerin, Denizlerin baş eğmeyen yoldaşları olacağız..."

Ardından etkinlik çocuk korusunun seslendirdikleri şarkılarla son buldu.

Devrimci Öğrenci Birliği / Antakya

ŞİMDİ DEVRİM

Gözler ufka bakarken
Bilinç sözlerle kalamazdı
Yürek devrim devrim atarken
İnanç sarsılamazdı

Cüretti tarihin kızıl çocuğu
Cüretsiz tarih yazılamazdı
Denizlerin partisi
Cüretsiz kurulamazdı

Şimdi umudun zamanı
Şimdi vuruşmanın zamanı
Şimdi koşmanın zamanı
Şimdi devrim zamanı

Üniversitelerin açılmasına günler kala kömürlük ve bodrum gibi yerler stüdyo daire adı altında öğrencilerin hizmetine sunulmaya başlandı..

Zaytung

CHE İÇİN YÜRÜYÜRÜZ!

9 Ekim 1967'de katledilen Gerilla Komutanı Ernesto Che Guevara, kapitalizme, emperyalizme karşı dünyanın gözleri önünde verilen bir savaşın öncülerindendir.

İzmir/ Devrimci Öğrenci Birliği

**Che'den Deniz'e
Gerçekçi Ol İmkansız İste !**

**9 Ekim 2015 Cuma 18.30
Alsancak Ösym Önü
İZMİR**

ZAMANI

Vurdu vurdu, vurdu vurdu
Vurdu tarihin saati
Devrimin ayak sesleri
Parti bayrağı yukarı
Yukarı yoldaşlar

Şimdi umudun zamanı
Şimdi vuruşmanın zamanı
Şimdi koşmanın zamanı
Şimdi devrim zamanı

Che'nin Fidel'e Veda Mektubu

Fidel,

Şu anda aklıma birçok şey geliyor. Seninle Maria Antonia'nın evinde karşılaşmamız, birlikte gelmem için ısrar edişin, yola çıkma hazırlıklarının gerginliği...

Bir gün gelip bize, ölürseniz kime haber verelim diye sormuşlardı ya, ölüm olasılığı o zaman dank etmişti kafamıza. Sonradan bunun gerçek olduğunu anladık: Bir devrimde (eğer sahibi bir devrimse bu) ya kazanırsın ya da ölürsün. Zafere giden yolda çok yoldaşımız öldü.

Artık hiçbir şey eskisi kadar dokunaklı değil; çünkü eskiye göre daha olgunlaştık, ölüme daha alıştık. Sanırım beni, Küba'nın kendi sınırları içindeki devrime bağlayan görevden payıma düşeni yerine getirdim. Sana, yoldaşlarımıza, artık benim de halkım olan halkına veda ediyorum.

Parti yönetimindeki sorumluluklarımdan, bakanlık görevinden, binbaşılıktan ve Küba vatandaşlığından resmen ayrılıyorum. Artık hiçbir hukuki bağla Küba'ya bağlı değilim. Şimdi sadece başka nitelikte, bir mevkiye atanmış olmayla alakası olmayan nitelikte bağlar var.

Geçmiş günlerime baktığımda, devrimin zaferini pekiştirmek için yeterince dürüst ve fedakârca çalıştığımı düşünüyorum. Tek ciddi kusurum, Sierra Maestra'daki ilk günlerde sana daha fazla güvenmemiş ve senin bir önder ve devrimci olarak niteliklerini yeterince çabuk anlayamamış olmamdır. Senin yanında harika günler yaşadım. Karayip-ler Krizi'nin acı tatlı günlerinde Küba halkına ait olmanın gururunu duydum. Pek az devlet adamı senin o günlerdeki parlaklığına ulaşabilirdi. Seni hiç duraksamadan izlemiş olduğum, senin gibi düşündüğüm, tehlike ve ilkeleri senin gibi değerlendirdiğim için gurur duyuyorum.

Dünyanın başka toprakları da benim alçakgönüllü katkılarıma bekliyor. Küba'nın başında olmanın sana yüklediği sorumluluklar nedeniyle yapamadıklarını ben yapabilirim. Ayrılma saatimiz geldi artık.

Bunu yaparken hem sevinç, hem de acı duyduğumu bilmelisin. Bir kurucu olarak beslediğim en saf umutlarımı, sevdiğim varlıkların en değerlisini, beni öz oğlu gibi bağrına basan bir halkı arımda bırakıyorum, canımdan bir parça koparmışçasına. Bana aşıladığın inancı, halkımın devrimci ruhunu, en kutsal amaçları yerine getirmeni, yani emperyalizme karşı her yerde savaşmanın bilincini yeni savaş alanlarına taşıyacağım. En derin yürek acısını bile dindiren, insanı rahatlatan tek şey işte bu.

Bir kez daha yineliyorum: Küba'nın benimle ilgili bir sorumluluğu kalmıyor artık, tüm dünyaya örnek olma sorumluluğundan başka. Son saatim eğer başka gökler altında gelirse, benim son düşüncem yine bu halk ve özellikle sen olacaksın. Bana öğrettiklerin ve bana örnek olduğun için sana minnettarım ve eylemimin en son noktasına kadar sana sadık kalacağım.

Devrimimizin dış politikası ile her zaman özdeşleşmiştim; bunu sürdürüleceğim. Nerede olursam olayım, Kübalı bir devrimci olmanın sorumluluğunu hissedecek, ona göre davranacağım. Çocuklarıma ve karıma maddi hiçbir şey bırakmamış olduğuma pişman değilim. Bundan mutluluk duyuyorum. Onlar için bir şey istemiyorum; zaten devlet onlara yaşamaları ve eğitimlerini sürdürmeleri için gerekli olanı verecektir.

Sana ve halkımıza söyleyecek daha çok şeyim var; ama neyse. Kelimelerin istediklerimi ifade edemeyeceğini düşünüyorum; daha fazla kâğıt harcamaya değmez.

Hasta la Victoria Siempre! (Her Zaman Zafere Kadar!)

Patria o Muerte! (Ya Vatan, Ya Ölüm!)

Seni devrimciliğimin tüm ateşiyle kucaklıyorum.

Che

Che'nin ihtiyarlara ayrılık mektubu

Sevgili ihtiyarlar...

Yaklaşık on yıl kadar önce, size yine böyle bir veda mektubu yazmıştım... Çok daha bilinçli olmak dışında, hiçbir şey değişmedi özünde; Marksizm anlayışım derinleşti ve netleşti. Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum...

... Çokları bana maceracı diyecek, evet öyleyim -ama farklı bir türden- inançlarını doğrulamak uğruna postunu tehlikeye atan türden... Bundan böyle, bir sanatçı dikkatiyle eksikliklerini gidermeye çalıştığım irade gücüm taşıyacak, şu sallanan bacaklarımı ve çoktan tükenmiş olan ciğerlerimi. Ve bunu becereceğim.

Arada bir düşünün yirminci yüzyılın şu fedaisini...

Ve isyankar, başıboş oğlunuz kucaklar sizleri.

Ernesto

OLAĞAN BİR YAZ

Umut Güneş

Son birkaç yıldır devrimci mücadelenin yoğunluğu o kadar fazla ki, olağan yazlarımız iç savaşın çetin günleri ile geçiyor. Öğrenci gençlik için tatil anlamına gelen yaz ayları, birkaç yıldır mücadele tecrübesini geliştireceği zamanlar haline geldi. Bir devrimci için yaz ayını bundan daha iyi geçirmek olmaz herhalde. Ama artık okullar açılıyor ve koca bir yaz boyunca sessiz kalan kampüsler, koridorlar artık sloganlarla dolmaya hazır. Üniversiteler, liseler uzunca bir zamandır toplumda eskisinden daha da önemli bir yer işgal ediyor.

Devrimci hareketin hala görece güçlü olduğu üniversiteler ve verdiği anti-faşist mücadele ile toplumun geniş bir kesiminin yüreğini ferahlatan, cesaret veren öğrenci gençlik; sermaye sınıfının onca çaba ile Kürt halkına dönük birkaç gün sürdürebildiği şovenist histeriye karşı, bir dalga kıran rolü oynayacaktır. Yine kararsız pek çok insanı devrimin ve enternasyonal tutumun etrafında toplayacaktır.

Fakat bu o kadar da kolay yerine getirilebilecek bir sorumluluk değil. Birincisi; şartlar iki ay öncesinden bile çok daha farklı. Burada eskisi gibi düşünüp hareket edeceğini planlayan varsa, epey hayal kırıklığına uğrayacağı kesin. Zira dönem artık kentleri kuşatma altına alıp topa tutma dönemi. Mücadelenin geldiği düzey budur. Bu düzeyin özellikle Türkiye tarafındaki üniversiteler ve liselerdeki etkisi aynı olmayacaktır kuşkusuz ama birçok yerde stant açmak için dahi polisle kavga edilecek, ilk başkaldırıda dinci ve ulusalcı faşistler sahaya sürülüp gençlik sindirilmeye çalışılacaktır. Yoğun bir ideolojik ve politik saldırıyla karşı karşıya kalacaktır gençlik. Son dönemde gerçekleşen bayrak mitingleri ya da yürüyüşleri ile burjuvazi önemli bir kesimi Kürt halkının yanında saf tutmasını diye sindirmeye çalıştı. Daha çok orta kesimi vuran bu adam emekçiler üzerinde de ciddi bir baskı oluşturmayı hedefledi. Buralardaki etkisi sınırlı olsa da, geçici bir süre 'başarı kazandı'. Fakat burada esas önemli olan tutum Türkiyeli sosyalistlerden (Leninistler hariç) tek bir ses çıkmamasıydı.

Devrimci öğrenci gençlik aynı hataya düşmemelidir. Kafa göz kırılma pahasına da olsa (buradan faşist saldırılar karşısında dayak yemeyi göze almaktan bahsetmiyoruz). Faşizmle dişe diş bir kavgadan bahsetmiyoruz) şovenist histeri karşısında durmak, enternasyonal tutumunu göstermek önemlidir.

Bu konuda pek çok şey yazıldı ama bugün söylenecek bir şey varsa o da şudur; faşizme üniversiteleri ve liseleri dar etmeliyiz. Faşizme karşı mücadelede devrimci güçlerin birlikteliğini sağlamak ne kadar önemliyse, en az onun kadar önemli olan da bu birlikteliğin hangi muhtevaya sahip olacağıdır. Bu bir cümle ile ifade edilirse, şöyle denmelidir: Faşizme hiç bir yaşam şansı vermemeliyiz. Faşist örgütlenmenin olduğu bir yer varsa dağıtılmalı, güçlenebileceği bir alan bulmamalıdır. Bu konuda devrimci öğrencilere düşen sorumluluk sadece güçlü bir anti-faşist hareket örgütlemek olmayacaktır, bu iç savaşta bir düzeyi yakalamak olacaktır. Kürt halkıyla ateşten köprüler kurmak istiyorsak, birleşik devrimin zaferini görmek istiyorsak bize bir vurana on vurmalyız. Dönemin bizden beklediği budur!

Birleşik Metal İş'ten Faşist Yürüyüş Ve EMEP

Dağlıca'da 16 askerin ölümünün ardından birçok ilde yapılan faşist yürüyüşlerin yanında DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş sendikasının kararıyla örgütlü oldukları birçok fabrikada basın açıklaması, yürüyüş gerçekleştirildi. Sabah vardiyasının çıkışına, gece vardiyasının girişine denk gelen yürüyüş için işçiler 8 Eylül Salı günü Çiğli Organize sanayi bölgesinde bulunan Schneider fabrikasının önünde toplandı.

Sendika temsilcisinin yaptığı kısa konuşmada asker ve polise yapılan "alçakça" saldırıların bir an önce sonlandırılması gerektiği vurgulandı. Bu

temsili ne yazık ki işçiler tarafından eskiden beri fabrikanın en ileri kesimini temsil ettiği zannedilen üstelik adından "devrimci, komünist" diye söz edilen bir EMEP'liden başkası değildi.

Bir dakikalık saygı duruşundan sonra İstiklal marşı okundu. Ardından basın açıklaması yapılarak en önde EMEP'li temsilci ile birlikte EMEP'li-ler olduğu halde Türk bayrağıyla yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş sırasında "Şehitler ölmez vatan bölünmez", "Ya Allah bismillah allahuheker", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" ve "Kahrolsun PKK" sloganları atıldı.

Yürüyüşten sonra işçilerle birlikte EMEP'liler de fabrikaya geri döndüler. İşçilerin arasında dolayısıyla yeni sözleşmelerden bahsedilerken özellikle de yurtsever işçilerin onlara tavrı belli oluyordu.

Yurtsever arkadaşlarla konuşmalarımızda bir önceki seçimde bu temsilci arkadaşları onların desteklediğini hatırlattık. Yurtseverler için süreç dostla düşmanın birbirinden ayrılması gereken bir süreçtir.

Schneider'da Çalışan DİK'li Bir İşçi

Cerrahpaşa'da Asistanlar Şiddet Ve Tehdide Karşı İsyanda

şiddeti destekleyen ve asistan hekimleri tehdit eden söylemlerde bulundu. Prof. Dr. Halit Çam hakkında soruşturma açılması ve soruşturma süresince de görevinden uzaklaştırılması talebiyle 16 Eylül günü hastane bahçesinde eylem gerçekleştirdi.

Hastane bahçesinde saat 12.30'da sloganlarla eylemlerini başlattılar. Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi üyeleri ve İstanbul Tabip Odası üyelerinin desteğiyle yapılan eyleme hastanede bulunan hastalar ve yakınları da katılarak alkışlarıyla destek verdi.

Çam hakkında soruşturma açılması ve bu soruşturma sonuçlanana kadar can güvenlikleri nedeniyle görevinden uzaklaştırılması taleplerini dile getiren doktorlar, şiddeti önleyecek tedbirler alınmaya kadar da Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı asistanları olarak iş bırakma eylemi yapacaklarını söylediler.

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği'nde çalışmakta olan asistan Dr. Gözde Apaydın 9 Eylül tarihinde bir hasta yakını tarafından saldırıya uğrayarak darp edildi.

Asistan hekimler 11 Eylül günü arkadaşlarına uygulanan saldırı ve şiddeti protesto etmek amacıyla, öğretim görevlilerinin de desteğiyle iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Eylem sürerken, şiddet uygulayan hasta yakını tekrar hastaneye gelerek olay çıkardı. Acil servisten sorumlu öğretim görevlisi Prof. Dr. Halit Çam, asistan doktor Gözde Apaydın'ın haklarını savunmak yerine

"Akla ve Bilime Aykırı Cezalandırmayı Kabul Etmeyeceğiz"

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeron şirket tarafından verilen niteliksiz işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimine itiraz eden İstanbul Tabip Odası üyesi Arş.Gör. Dr. Coşkun Canıvar'a kademe durdurma cezası verilmesi protesto edildi.

Eyleme İstanbul Tabip Odası, SES Aksaray Şubesi, Genel İş Sendikası, Dev Sağlık İş Sendikası, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Taş-İş-Der üyesi sağlık emekçileri ve hasta yakınları ve öğrenciler katıldı.

Monoblok Binası önünde yapılan basın açıklamasında Prof.Dr. Selçuk Erez, Türk Tabipler Birliği Hüseyin Demirdizen, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, İşçi Sağlığı ve İş

Güvenliği Meclisi'nden Murat Çakır, Dr. Coşkun Canıvar'ın yıllardır hastanede işçi sağlığı ve iş güvenliği önemlerinin alınması ve nitelikli sağlık eğitimi verilebilmesi için mücadelede yürüttüğünü ve bu hukuksuzluğa karşı Dr. Canıvar ile dayanışma içinde olacaklarını dile getirdiler.

İstanbul Tabip Odası adına basın açıklamasını okuyan Dr. Ozan Toraman, ülkenin işçinin sağlığını düşünen bir araştırma görevlisini cezalandıran tıp fakültesi yöneticileri ile tanışmak durumunda kaldığını, bu yönetimin ileride hastanın sağlığı konusunda aynı tutumu göstermeyeceğinin, ya da daha nitelikli eğitim isteyen bir tıp öğrencisinin başına gelmeyeceğinin hiçbir garantisi olmadığını ifade etti.

Dr. Coşkun Canıvar ise konuşmasında kendisine eğitimi engellemek suçu işle-

mekten dolayı verilen cezanın altında imzası olan İÜ. Rektörü Mahmut Ak'ın göreve başlarken hükümeti övdüğünü, fakat aynı yolda yürüdüğü iktidar döneminde 13 yılda 15 bin iş cinayeti yaşandığını, hastanede ise 3 yılda iki iş cinayeti yaşandığına dikkat çekti. Hükümetin rant dayalı kentsel dönüşüm projelerine, işçi-emekçilere yönelik saldırılarına ve Kürdistan'daki katliamlara değinen Canıvar, verilen cezalarla sağlık emekçilerini yıldıramayacaklarını belirterek "Ülkeyi yan-gın yerine çevirseniz baskıyı ve şiddeti egemen kılmaya çalışsanız, şehirleri ablukaya alsanız sivilleri de katletseniz de biz emeği ve yaşamı savunacağız" dedi.

Katliamlara Sessiz Kalırsak Özgür Olamayız

Mücadele Birliği Platformu, 9 Eylül akşamı Taksim'de Kürt halkına yapılan saldırı ve katliamları protesto etmek ve Kürt halkıyla dayanışma amacıyla "Kürt Halkı Yalnız Değildir" pankartı açan üyelerinin gözaltında yaşadığı işkenceye ilişkin İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması düzenledi.

11 Eylül günü düzenlenen basın açıklamasında Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Kenan Aktaş, son günlerde Kürt halkına yönelik ırkçı faşist saldırıların tımandığını ve Kürdistan'da şehirlerde katliamlar yaşandığını belirtti; Türkiyeli devrimciler ve komünistler olarak Kürt halkının yanında olmanın bir görev olduğunu düşünerek, bir süredir eylemler gerçekleştirdiklerini söyledi. Taksim Burger King şubesinde "Kürt Halkı Yalnız Değildir" pankartı açan 4 arkadaşlarının gözaltına alındığını ve devletin ağır saldırısına ve işkencesine maruz kaldıklarını, avukatların saatlerce arkadaşlarının nerede olduğunu öğrenemediğini ve arkadaşlarından haber alamadıkları için hayatlarından endişe ettiklerini aktardı. Türkiyeli devrimci ve komünistler olarak ezilen ulusun ve ulusal toplulukların yanında olmak gerektiğini, özgürlüğün ancak tüm ezilen halkların yanında olarak mümkün olabileceğini vurguladı.

Eylemi Mehmet Cem Solhan, Kenan Zengin, Enes Teker ve Gökçe Şahin'in gerçekleştirdiğini ve gözaltı boyunca ağır işkenceye maruz kaldıklarını ifade eden Aktaş, Gökçe Şahin ve Enes Teker'in THİV'de muayeneleri bitmediği için açıklamaya katılmadıklarını söyledi.

Gözaltına alınan Kenan Zengin eylemi anla-

tırken, aşağıdaki bir şahsın çatıdan sarkıtılan Türk bayrağına basıldığı iddiasıyla halkı kışkırtmaya çalıştığını, kendilerinin bayrağa basmadıklarını anlattıklarını, daha sonra bu şahsın gözaltı yapan polislerin arasında olduğunu gördüklerini söyledi.

Ters kelepçe yapılarak gözaltına alındıklarını söyleyen Zengin, önce garaja götürüldüklerini, burada başlayan işkencenin, araçta ve polis merkezinde de devam ettiğini, hastaneye gittiklerinde elleri kelepçeli muayene yapılmak istendiğini ve buna karşı çıktıklarında muayene yapılmadığını belirtti.

Gözaltı boyunca yumruk, dirsek ve ayakba-bılarıyla vurularak işkence edildiğini söyleyen Zengin, "ezan okundukça namaza gidip dönünce gelip bize işkenceye devam ediyorlardı. Haberlerde ölen asker, polis olduğunu öğrendikçe daha şiddetle vurmaya başlıyorlardı" dedi. Zengin, kimliklerine bakarak, "sen Tokatlısın, Kürtçe bilmiyorsun niye Kürt halkına destek çıkıyorsun, sen necisin" diye sorduklarını, bir başka polislin "bunlar Ermenidir" şeklinde goven söylemlerde bulduklarını belirtti, "Eğer Kürt halkından bir arkadaşımız olsaydı emin-niz ki çok daha ağır işkencelere maruz kalacaktı. Ve belki sağ olarak çıkıyacaktı. İrkçı söylemlerinden ve saldırılarından biz bu izlenimi aldık" dedi.

İşkence nedeniyle gözlerinin kapandığını söyleyen Zengin, mahkemeye çıkarılabilmeleri için doktora götürüldüklerinde doktorun ilaç damlatarak gözlerinin açılmasını sağladığını, gözleri açıldıktan sonra ise bir süre göremediğini belirtti.

Mehmet Cem Solhan ise gözaltına alınan polislerin davranışlarının İŞİD çetelerinden farkı olmadığını, tek farkın kafalarının ya da kollarının koparılmamış olduğunu ifade etti. İrkçı, şoven hakaretlerde bulduklarını ve sürekli kafalarına gözlerini vurulduğunu, bir yandan da "sakın kafanızı kaldırmayın, bizim yüzümüzü görmemeniz lazım" şeklinde korkularını da ortaya koyduklarını söyleyen Solhan, Kürt halkına yönelik katliamlar yaşanırken, Türkiye'deki emekçilerin buna sessiz kalmaması gerektiğini düşünerek bu eylemi yaptıklarını belirtti. Halkın Kürdistan'da yaşanan katliamlara ve saldırılara karşı harekete geçmesi

gerektiği mesajını vermek ve daha fazla insanın dikkatini çekebilmek için eylemi Taksim'de gerçekleştirdiklerini belirten Solhan böylece Kürt halkına da destek mesajı vermek istediklerini söyledi.

Avukat Seher Dursun ise Mücadele Birliği Platformu üyelerinin bir süredir pek çok şehirde Kürt halkına destek mesajı veren eylemler gerçekleştirdiğini, İzmir'de yapılan bir eylemde de gözaltı yaşandığını fakat bu şekilde şiddet uygulanmadığını belirtti. "Ne zaman ki Cumhurbaşkanı Erdoğan 'biz iç güvenlik yasasını boşuna çıkarmadık, Emniyet Genel Müdürü yetkilerini kullanmıyor, tereddüt etmesine gerek yok silah kullanma yetkisini uygulamakta tereddüt etmesin' dedi, arkadaşlarımız bu işkenceye maruz kaldı" dedi.

Müvekkillerinin gözaltına alındıktan 1,5 saat sonra karakola, 2,5 saatten fazla bir süre sonra ise hastaneye götürüldüklerini, araçla götürülürken de bütün ara sokakları gezerek, bu süre içinde sürekli hakaret ve darba maruz kaldıklarını belirten Dursun, buna rağmen müvekkillerinin "memura mukavemet"le suçlandıklarını aktardı.

Av. Seher Dursun müvekkillerinin yaptığı eylemin 2911 sayılı yasaya bile aykırı olmadığını ve suç unsuru içermemiş olmasına karşın ters kelepçeyle alınıp darp edildikleri, işkence gördüklerinin bariz olmasına karşın "memura mukavemet"le suçlandıklarını, oysa ki bunun için önce bir suç unsurunun oluşması, memurun bunu engellemeye çalışması ve suçu işleyenine buna karşı direnmesi halinde oluşması gerektiğini ifade etti.

Müvekkillerinin gördükleri işkencenin açıkça görülmesine rağmen raporlara yansımadığını, daha sonra kendi ısrarları üzerine doktora götürüldüklerinde ise doktorun "Ben daha önceki rapordan ayrı bir rapor yazamam, ben bundan sorumlu tutulurum" şeklinde bir ifade kullandığını, buradan da doktorun polisten korkusunun ortaya çıktığını ifade eden Dursun, daha sonra savcılıktaki adli tabipliğe

götürüldüklerini, fakat buradan da gerekli raporun alınmadığını, THİV'de yapılan muayene ile durumlarının raporlanacağını ve suç duyurusunda bulunarak hukuki süreci takip edeceklerini belirtti.

Av. Seher Dursun sözlerini, "Hukuki süreci takip edeceğiz ancak, şunu da biliyoruz ki, sokakta mücadele yükselmeden, hakların korunması ve adaletin yerine getirilmesinin sağlanması mümkün olmayacaktır" diyerek tamamladı.

Mücadele Birliği adına konuşan Kenan Aktaş, eylemi gerçekleştirenlerin ikisinin işçi, birinin öğrenci, bir diğersinin ise tiyatro oyuncusu olduğunu, inançları ve kültürleriyle de halkın farklı kesimlerinden insanlar olarak bu eylemi gerçekleştirdiklerini ve böylece Türkiye'deki işçi ve emekçilere duyarlı insanlara bir çağrıda bulunmuş olduklarını ifade etti.

Aktaş sözlerini "Kürt halkına yapılan saldırı ve katliamlara sessiz kalırsak bizler de özgür olamayız, insan olmanın gereğini yerine getirmemiş oluruz. Kürt halkına yönelik saldırılara, işçi ve emekçilere yönelik saldırılara, faşist saldırı dalgasına karşı işçiler, emekçiler ve devrimciler olarak harekete geçmemiz ve mücadele birliğini oluşturarak devrim mücadelesini yükseltmemiz gerekiyor" diyerek tamamladı.

Yunanistan, Ekonomik Kriz Ve Seçimler

Ekonomik kriz, Yunan halkını 8 ay içinde üç kez sandık başına gönderdi. Krizin burjuva demokrasilerini nasıl pespaye bir hale getirdiğinin güzel bir örneği aslında Yunanistan'da yaşananlar. Emperyalist-kapitalist sistem yönetemedikçe, bu eski demokrasi oyununa başvuruyor ve kural gereği oyuna dahil edilen "halkın iradesi", türlü entrikalarla sisteme soluk aldırın nefes boruları haline getiriliyor.

Çok değil sekiz ay önce büyük umutlar ve vaatlerle hükümete gelen Siriza'nın emperyalistlerle her türlü uzlaşma çabasında tüm kapılar suratına kapatıldı. Öyle ki, dönemin Maliye Bakanı Varufakis, aynı zamanda ekonomi profesörü olan ve dünyanın çeşitli üniversitelerinde öğrencilerine marksist ekonomiyi anlatan bu adam, durumu şöyle özetliyor: "*Yunanistan ekonomisini kurtarmak için oluşturduğumuz kurulların, onca uğraşla hazırladıkları çalışmalara, raporlara AB toplantılarında tartışılmak bir yana, göz ucuyla bile bakılmadı, ilgilenildikleri tek şey borçların geri ödenmesiydi...*"

AB ile her uzlaşma girişiminden sonra kulakları düşmüş köpek yavrusu gibi eve geri dönen Siriza hükümeti, derdini anlatacak muhatap bulamamanın basını ve tabanın baskısıyla AB'ye karşı elinde kalan son kozu kullanma kararı aldı: REFERANDUM.

Küçük burjuva uzlaşma politikaları emperyalistlerle her görüşmede daha fazla darbe alan Siriza hükümetinin bu referandum kararı, Yunan emekçi halkına karşı kuyruğu dik tutmak için gösterdiği son gayretti. Yani teslimiyetin bir adım öncesi. Emperyalistlerle kapışmayı hiçbir zaman göze alamadığı, göze alacak sınıfsal karaktere sahip olmadığı için referandum sonuçları da Siriza için bir darbe oldu. Çünkü Yunan halkı, korku sınırını yığınsal bir biçimde aşmaya başlamıştı. Referandumla Yunan yoksul ve emekçi halkı küçük burjuva öncülerine çok net bir mesaj verdi. Referandum döneminin temel sloganı şuydu: KORKMUYORUZ!!!

Yunan halkı 3. memorandum anlaşmasına (Memorandum, kısaca Troyka denilen, Avrupa Merkez bankası, IMF ve AB Komisyonundan oluşan yani sermayenin çıkarlarını temsil eden kurumla, Yunan hükümeti arasında yapılan tasarruf ve denetim paketi anlaşması) büyük bir coşkuyla ve %62 gibi bir oy oranıyla HAYIR dedi.

Tarihte bazı anlar vardır ki, oluşmaları için birçok durumun yanyana gelmesi gerekir. Oluştuklarında ise geleceği kurma mücadelesine güçlü ivmeler katacaklar. İşte referandum süreci de Yunanistan devrimci mücadelesine güçlü ivmeler katabilecek, mücadeleyi ileriye taşıyabilecek bir süreçti. Çok uzun süre AB ile celladına aşık bir kurban ilişkisi sürdüren Yunan halkı bu koleleştirici ilişkiyi ciddi olarak sorgulama sürecine girdi. Korku, yerini coşkuya, hem de kitlesel bir coşkuyla bırakmaya başladı. Kendilerini soyup söğana çevirenlere karşı mücadele etmekte başka şansları kalmadığını kavramaya başladılar. Bu manzarada eksik olan tek şey öncüyü. Cüretli, halkın coşkusunu ileriye götüren adımlar atabilecek devrimci bir parti. Yoksul halkının bu coşkusunu gören Siriza hükümetinin, devrimci adımlar atma korkusu, artık bir kabusa dönüştü ve referandumdan kısa bir süre sonra soluğu 3. memorandum anlaşmasını

imzalamakta aldı.

Dönemin maliye bakanı Varufakis referandum gecesini şöyle anlatıyor: "*Referandum sonuçlarından hemen sonra kutlamak için Çipras'ın odasına gittim. Odada hakim olan zafer değil, yenilgi havasıydı. Mesajı aldım ve hükümetin önünü açmak için istifamı verdim.*"

Sonrası malum... Politik arenada ileri doğru adım atmaya cüret edemezse-

niz düştüğünüz çukurda dibinizi dahi bulamazsınız. Siriza hükümeti de tarihin en ağır kölelik anlaşmalarından birini imzalamak zorunda kaldı. Öyle ki Yunan basınına sızan haberlere göre anlaşma öyle sanıldığı gibi Avrupa Parlamentosunda falan imzalanmadı. Merkel ve Çipras bir odaya kapatıldı ve başlarına da Avrupa Parlamentosu başkanı nöbetçi olarak dikildi. Merkel net olarak Çipras'tan Yunan devletinin tüm mal varlığının merkezi İsveç'te bulunan bir ipotek şirketine devredilmesini istiyor ve ancak borçlar geri ödendikçe ipotek senetlerinin geri alınabileceği şartını dayatıyordu. Çipras ise böyle bir anlaşmaya imza atarsa kendisine dönüş için Yunanistan'a değil başka bir ülkeye bile alınması gerektiğini söylüyordu...

Sonuçta araya Avrupa Parlamentosu başkanı girdi ve Çipras'ı vatana ihanet suçlamasından kurtardı. İpotek şirketi Yunanistan'da olacaktı. Böylece Yunan emekçi halklarına çok ağır bedeller ödemeyi planlayan 3. memorandum anlaşması imzalandı. Bu arada belirtmekte fayda var. Merkel'in önerdiği merkezi İsveç'te bulunan ipotek şirketinin ortaklarından biri Alman maliye bakanı Wolfgang Schäuble.

Bu ağır anlaşma sonrası Siriza için de çatlaqlar çıkması kaçınılmazdı ve memorandum anlaşmasının Yunan meclisinde oylanmasında 149 Siriza milletvekili 44'u hayır ya da çekimser oyu kullanarak anlaşmaya onay vermedi. İşin trajik yanı şuydu ki, Çipras bu memorandum anlaşmasını, zamanında yerden yere vurduğu sistem partilerinin (Pasok ve sağcı Yeni Demokrasinin) desteğiyle meclisten geçirebilirdi. Aslında bu durum Çipras için aynı zamanda bir fırsat doğurdu. Parti içi temizlik... Zaten hükümet olduktan sonra Siriza içinde Çipras ve ekibine yönelik ciddi eleştiriler yükselmeye başlamıştı. Bu eleştiriler referandum sonrası iyice tavan yaptı. Öyle ki, 201 Merkez Komite üyesinden 109'u daha anlaşma mecliste oylanmamışken, anlaşmanın kabul edilemez olduğunu belirterek MK toplantısı talep ettiler. Bir klasik burjuva parti gibi Çipras'ın buna cevabı ise MK'yi toplamamak, parti organlarını işletmemek, demokratik merkezîyetçilik ilkesini askıya almak ve kendisine karşı çıkan tüm bakan ve bürokratları görevden almak oldu. Anlaşmanın mecliste geçmesinden sonra ise Sol Platform diye anılan ve Siriza içindeki en güçlü örgüt olan Sinaspismos'un (zamanında Yunanistan Komünist Parti'sinden ayrılmışlardı) kadrolarından Lafazanis'in

başını çektiği parti içi muhalefet artık hükümet karşı oy kullanacaklarını açıkladı. Siriza-Bağımsız Yunanlılar koalisyonu böylece azınlık hükümeti durumuna düştü. Çipras da 20 Ağustos'ta istifasını vererek yeni seçim startını vermiş oldu. Bu arada seçim startı ile birlikte Sol platform üyeleri Siriza'dan ayrılarak Halkın Birliği adında yeni bir parti kurdular.

Bildik secim teraneleri dışında Siriza'nın söylediği tek "yeni" şey şuydu: İyileşmek için acı reçeteyi içmek zorundayız...

Böylece 20 Eylül akşamı Yunanistan'da 3. kez seçim sandıkları kapandı. Siriza %35 oy oranıyla seçimlerden birinci parti çıkmasına rağmen Yunanistan'da seçimlerin galibi sessiz yığınların partisi Boykot oldu. Seçimlerde yaklaşık iki Yunanlıdan biri sandık başına gitmedi. Ocak 2015 seçimlerine göre boykot partisi 'oylarını' %10 oranında artırarak bu seçimlerde oylarını arttıran tek akım oldu. Siriza ise boykot ve mecliste temsil edilmeyenlerin oyları hesaplandığında ancak %17'lik bir kesimin hükümetini temsil ediyor.

Ciddi bir politik krizi gözler önüne seren bu tablo, seçime böylesi bir ilgisizlik ancak su olgularla açıklanabilir:

-Halk sonucu önceden belli bir oyunun parçası olmak istemedi. Kime oy verirse versin emperyalistlerle birlik olup kendisini daha fazla sefaletle itenler başa gelecekti.

-Bu son seçimlerle birlikte parlamento, insanların gözünde artık trajikomik bir oyunun sergilendiği tiyatro sahnesi haline gelmişti. Yunanistan'da sağ ve sol parti ayrımı kalmadığı gibi parlamentar yoldan kurtuluş umudu da tükenme noktasındadır.

-8 ay gibi kısa bir sürede 3 seçim yaşanmasına rağmen emekçi ya da işsiz bir Yunan vatandaşının günlük yaşamında hiç bir değişiklik olmadı. Kesintiyi uğrayan ya da alınamayan maaşlar, artan vergiler, evinden-işinden atılmalar, işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik... Bunların hepsi devam ediyor ve devam edecek. Yunan halkı seçimlere sırtını dönererek eskisi gibi öyle kolay kandırılmayacağını, Siriza'nın ihanetini ise hazmedemediğini gösteriyor.

Bu halk nasıl referandum sürecinde emperyalistlerin terör ve tehditlerine rağmen yüzbinler halinde sokakları doldurup kendi iradesini ortaya koymuşsa, reformistlerin ihanetini de aşmasını bilecektir. Çünkü yaşamlarını devam ettirmek için mücadele etmekten başka çarelerinin olmadığını giderek daha iyi kavıyorlar: Bütün bir gençlik krizinin sonuçlarından kurtulmak için Avrupa'ya ya da dünyanın başka ülkelerine göç edemeyecek, kiliselerin verdiği günde bir öğün yemek bütün aç karınları doyduramayacak, bankaların ipotek yoluyla evlerine el koyduğu insanlar yardımsever Yunanlıların evlerine sığınmayacak, faşistler tüm kriz mağduru insanları mafyalara taşımayacak.

Bugün Yunanistan'daki devrim ve sosyalizm mücadelesinin en büyük sorunu öncü sorunudur. Yeri geldiğinde kaldırım taşlarını sökmekten geri kalmayan, güçlü bir devrimci birikime sahip olan bu halk kendi içinden "Başka bir dünya mümkün!", "Başka bir Yunanistan mümkün!" sloganına inanan cüretli öncülerini çıkaracaktır!

Yunanistan'dan Leninistler

Oturma eylemi sonunda avukatlar adına ortak açıklamayı Av. Züleyha Gülüm okudu.

Devletin 7 Haziran seçimlerinin hemen öncesinde başlayan katliamlarının sürdüğünü belirten Gülüm, Cizre kenti başta olmak üzere Kürdistan'da tam bir devlet terörü ve katliama giriştiğini söyledi. Kürdistan'da katliama girişen devletin diğer kentlerde ise şoven ve ırkçı söylemlerle faşist saldırganlığı tırmandırarak halklar arasında düşmanlığı yerleştirmeye çalıştığını ve devrimcileri hedef aldığını belirten Gülüm, Türkiye Barolar Birliği'nin ise hak ihlalleri konusunda sessiz kalmasını dahası savaş ve saldırganlık politikalarıyla halkın üzerinde terör estiren iktidarın sermaye örgütleri, gerici faşist sendika ve kurumlar ile ırkçı eylemlere katılacağı bildirilmesini eleştirdi.

Devrimci avukatlar olarak savaş ve saldırganlık politikalarına karşı işçi ve emekçilerin, Kürt halkı başta olmak üzere ezilenlerin yanında olacağını belirten Gülüm, her nerede bir haksızlığa uğrayan varsa onların haklarını korumaya, destek vermeye devam edeceklerini ve hiçbir baskının bunu engelleyemeyeceğini belirterek sözlerini tamamladı.

ÇİL YAVRULARININ KÖPÜKTEN GAZABI

UMUT ÇAKIR

Çıkarları birbirine zıt sınıflardan ve ezen ezilen uluslardan oluşan bu toplumun, karşılaştığı her köklü sorunda iç savaşa başvuruyor olmasında şaşılacak ya da dehşete düşecek bir durum yok. Marksizmin kanıtlandığı bu gerçeği, görünen o ki, burjuvazi bütün oportünist çevrelerden daha iyi biliyor.

Uzun iç savaşın son 2 aylık döneminde meydana gelen her olay, genel ve sonuç alıcı bir meydan muharebesi için gerekli alanı temizledi. Eylül ayından itibaren, artık bu muharebenin başladığını söyleyebilmek için çok fazla belirti çıktı ortaya. "Toplumsal barış" nutukları, üzerine tanklar sürülen kentlerin, ateşe verilen yüzlerce parti binasının alevleri arasında küle döndü; iç savaşın her iki tarafı da, sonuna kadar gitmek konusundaki niyetlerini açığa vurdu. Kürt halkı, yerle bir olan Cizre'nin enkazları arasında bir kez daha dimdik ayağa kalkarak, bu niyeti kanıyla kutsadı. Dehşet dolu "Operasyon değil katliam" sloganları ile sokakları dolduran faşist kalabalıklar da öyle, ama henüz kanla değil, suçuklar ve ekstazi haplarla kutsandılar.

Nihai savaşın ilk cephe savaşları verilirken, devrimin ve karşı-devrimin gücüne, konumuna ve evrimine bakmak, zaferi güvenceye almak isteyen proletaryanın öncü sınıf partisinin her adımda yerine getirmesi gereken bir görevdir.

Lenin, devrimci bir iç savaşla, gericilerin iç savaşları arasında bir karşılaştırma yapabilmek için, şu beş olguyu göz önünde bulunduruyordu: 1) Yığınların kendiliğindenliği (Galiba birilerinin kulağına kar suyu kaçtı!!) 2) Hareketin erekleri, 3) Yığınların bilinci 4) Hareketin gücü ve 5) Sürekliliği yani direşkenliği.

Devrimci iç savaş nihai meydan muharebesine doğru taşıyan eylemlerin başlangıcı, bekleneceği gibi Kürt halkı yaptı. Halk, öncülerinden bir işaret beklemeden, yalnızca kendi öz gücüne güvenerek pek çok ilçe ve Amed'de özyönetim-özsavunma ilan etti; seçimlerden hemen sonra burjuva parlamentonun beş para etmediğini görerek kendi kaderini kendi ellerine almaya girişti. Başlarda birkaç ilçeyle sınırlı özyönetim ilanları, kısa sürede pek çok kente hatta İstanbul'a sıçradı. Kendiliğinden başlayan eylem, hem halk içinde nasıl derin köklere sahip olduğunu, hem de kaçınılmaz ve ertelenemezliğini kanıtlamış oldu; ve bu, devrimci iç savaşın kesinlikle en güçlü yanıdır.

Burjuva iç savaş ise, ancak özel hareket ve paralı asker timleri ile, -Deniz Baykal'ın zamanında, hayretler içinde, bu hale nasıl geldiğini sorduğu gibi- "Albaylardan kuvvet komutanlarının" sorunu haline gelen en yüksek otoritesiyle, ordu içinde bile rahatsızlık yaratacak bu zorlamayla gündeme geldi. Politik açıdan faşist niteliği tartışılmaz bir ordunun içinde bile kök salamayan, uzman çavuş ailelerinin dahi "Bu savaş kimin için" çığlıklarıyla sorguladıkları bir gerici iç savaştır karşımızda olan.

Devrimci iç savaş ereklere saklamayı asla düşünmedi, özgürlük ve gerçek demokrasinin hayat bulması için önerilerini tüm kamuoyuna ilan etti. Bizzat ateşli cephe savaşları içinde bu ereklere daha ileri düzeylere taşındı, bunlar her iki ülke devriminin ortak amaçlarına uygunluk taşıyordu. Ereklere açıklığı ve emekçi çıkarlara uyumu nedeniyle, faşist-şoven yöneticilere sahip sendika ve meslek örgütleri, açtıktan bu ereklere düşmanlık etme yoluna gidemediler.

Oysa, burjuvazinin gerici iç savaş, gerçek ereklere gizleyerek ilerlemek zorundaydı. Bunun için, akla ziyan yalanlar, yatsıya kalmadan mumu sönen karaçallmalar, ancak mizaha konu olabilecek türlü çeşit saçmalıklarla, kalabalıkları sokaklara çağırdı. 7-10 Eylül günlerinde, güya "kardeşliğin pekişmesi" için, çok önceden tertiplenmiş, kuzmin nereye saldıracağı hesaplanmış bir hareket başladı, ama bu ayak takımı, ipten kazıktan kurtulmuşlar sürüsü, "operasyon değil katliam" ulularıyla gerçek ereklere açığa vurunca, kendi başlarına kaldılar. Çok değil, dört yıl önce sokaklara yüzbinler halinde dökülen Kayseri, Konya, Samsun gibi kentlerde bile, polis destekli birkaç yüz kişinin eylemi kaldı geriye. Hemen aynı gerici kalkışma (pogrom) günlerinde düzenlenen asker cenazelerinde dahi aileler, bu savaşı yürütenlere karşı duydukları öfkeyi dile getirmekten geri durmadılar. Oysa ki, bu pogromlar, tam da ordu içinde yayılan çatlak sesleri kesmeyi hedefliyordu. Burjuva gerici iç savaş, kendi ereklere varmak şöyle dursun, bu ereklere açığa çıktıkça yalnızlaştı, ortaya çıkmasına neden olduğu bilinçle bizzat kendi temelini oydu. Öte yandan, devrimci iç savaş, ilan edilen ortak ereklere ulaşmak için hangi sert savaşlardan geçmesi gerektiğini, parlamentonun beş para etmezliği üzerine, paha biçilemez derslerle dolu yeni ve yüksek bir bilinçle donanmakla meşguldü. Ereklere ve bilinç açısından, karşılıklı güçlerin durumu işte böyleydi.

Devrimci iç savaş, her adımda, dağınık güçlerini topladı, birbirinden kopuk mevzileri birbirine bağladı, halkı daha kararlı, güçlü çıkışlar yapmak yönünde teşvik etti. Türkiyeli emekçiler, bu konuda Kürt halkından fersah fersah geride kaldılar. Bu da, devrimci iç savaşın en önemli, en ciddi zaafını oluşturdu. Kürt halkı, ezilen uluslara özgü devrimci iç güdüyle, yapılan faşist saldırıları tek başına göğüslemekten geri durdu, çünkü bunun Türk-Kürt çatışması olduğu görünümü vermek istemedi. Bu durum, parlamentar atalet içinde çırpınan Türkiye sol hareketine, tavırsız kalmak için bahane oldu. Buna rağmen, faşist kalabalıkların saldırıya kalktıkları her devrimci mahallede, bu faşistlere iyi bir ders veren eylemler örgütlendi. Tekelci sermaye, bu gerçeği görünce, faşist saldırıları yalnızca kendi güçlü olduğu yerlerde yoğunlaştırdı. Devrimcilerin harekete geçtiği her yerde, faşist gruplar çil yavrusu gibi dağıldılar.

Bu arada gerici iç savaş, attığı her adımda, kendi güçlerinin dağıldığını gördü. Eylül'de yaşanan "Kristaller Gecesi"nin yarattığı hoşnutsuzluğu gören AKP, suçlu hemen MHP'ye attı; tabii onlar da aynı şeyi yaptılar. Suç, failsiz kaldı. Dahası, sermaye içi dalaşma, bu yoğun iç savaş günlerinde, önüne geçemedikleri bir çatışmaya evrildi. Hürriyet gazetesi, cemaatin holding ve gazeteleri basıldı. Bizzat AKP içinde, Davutoğlu-Erdoğan çatışması alevlendi. Gerici iç savaşın gelişimi içinde, sermayenin farklı çıkarılara sahip grupları arasında, bir zaman rahatlıkla yaratılabilen birlik, yerini, onarılmaz güç parçalanmalara bıraktı.

Tüm bu olguların sonuçları olarak, devrimci iç savaş, sürekliliğini yani acımasız saldırılar karşısında bile ne kadar direşken olabileceğini sergiledi. Kürt halkı, Kobane'yi aratmayan enkaz görüntülerinin dışında özgürlük ve kavga sloganlarını haykırmayı sürdürdü. Burjuvazinin gerici iç savaşında ise, "operasyon değil katliam" diyenlerin havası, üç günde söndü, bu havaya ekranlarında bayrak dalgalandırarak destek sunan faşist medya, üçüncü gün "kardeşlik" ikizlülüğüne geçmek zorunda kaldı. Polis desteğinde eylem yapabilmek için faşist kitlelerle, karşılarına nereden devrimci güçler çıksa, sabun köpüğü gibi söndüler. "Toplumsal barış" nutukları çekenler, iç savaşı bir öcü gibi gösterdiler, çünkü onlar sadece, halkların birbirini anlamsızca boğazladığı çatışmaları iç savaş sayıyorlar. Oysa ki, Türkiye ve Kürdistan'da 70 binden fazla insanın ölümüne yol açan savaş halklar arasında değil, egemen sınıf ile ezilen halk sınıfları arasında geçen bir iç savaştır. Ve biz, burjuvazinin ya da halk kitlelerinin iç savaşta yükseltilikleri her dönemde, yukarıda karşılaştırmalarını yaptığımız olgulara şahit olduk. Kısacası: İç savaşın yükselmesinden ve nihai sonucu belirleyecek bir meydan muharebesinin ilk perdesini açmasından asıl korkması gereken, egemen tekelci sermaye sınıfıdır.

Kürt Halkın Destek Veren Avukatlara Polis Barikadı

Devletin Cizre'de bir hafta boyunca sokağa çıkma yasağı ilan ederek yaptığı katliamlar ardından incelemelerde bulunmak üzere Cizre'ye giden avukatlar gözlemlerini paylaşmak ve Kürt halkına desteklerini dile getirmek için devrimci demokrat avukat örgütleri olarak ortak bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirerek üzere 15 Eylül günü Tünel'de toplandı. Saat 19.00'da Galatasaray Meydanı'na yürümek isteyen avukatların önüne TOMA'lar, panzerler, çevik ve sivil polis yığnağı ile barikat kuruldu.

Oturma eylemine başlayan avukatlar "Cizre Halkı Yalnız Değildir!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Diren Cizre Yoldaşların Seninle!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan!", "Cizre Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıp devrimci marşlar söyleyerek iki saate yakın eylemi sürdürdüler.

“Bütün Asker Anneleri Savaşa Karşı Durmalıdır”

Kürdistan'da Suruç katliamının ardından topyekun savaş ilan devlet sokağa çıkma yasakları ve katliamlarla Kürt halkına acımasızca saldırdı. Saldırıların temelinde yatan bir halkın özgürlük ve bağımsızlık girişimidir. Özyönetim ilan eden Cizre'nin 3 mahallesi ve Diyarbakır Ofis ve Sur mahalleri, Silvan derken ve şimdi de Beytüşebap'ta devlet sokağa çıkma yasağı uygulanırken, insanlar kanlar içinde aramızdan ayrıldı. Her sokağa çıkma yasağı evlere, ocaklara yağın havan topları, kurşunlar, mermiler demekti. Çocuk, genç-yaşlı demeden keskin nişancılardan hedefinde yaşamlar bir bir kopardı.

Bu durum en çok anaların canını yaktı; oğullar, kızlar küçücük bedenler medyaya terörist olarak yansırken minik bedenler metanetle yüzbinlerce insanın katılımıyla toprağa verildi. Analar, Barış Anneleri il il dolaşıp akan kana dur demek için kendi cephelelerinden ses verdiler.

Bu sese katkı sunan bir asker annesi de röportajımızın konusu oldu. Sevilay Koçbulut, (oğlu Kürdistan'da zorunlu askerlik yapıyor) kendisini ve sürecini bize anlattı.

EKA: Merhaba bu topraklarda genelde devrimcilerin, gerillaların anneleri konuşur sürecini anlatır, asker annesi... Sizi tanıyalım mı ?

Sevilay Koçbulut: 37 yaşındayım, iki çocuğum var. Oğlum askerde, kızımı okutuyorum. Esnafım, bayan kuaförü-yüm, çalışıyorum, çocuklarıma bakıyorum. (Gülümsüyoruz)

EKA: Asker oğlum var, kız çocuğu okutuyorum dediniz, zor oluyor mu, çalışan bir kadın olarak yaşamınızı nasıl sürdürüyorsunuz?

Sevilay Koçbulut: Şu an çok kötü... Şu anki süreçten kaynaklı iş anlamında kazancım yok, çocuklarıma bas-basız büyütüyorum, zorlukları var, daha da önemlisi süreç kötü. İnsanlar duyar-sız. Her gün televizyonlarda, gazetelerde olan olaylar boşuna ölen genç çocuklarımız, şehitlerimiz... Hiçbir şey yapamıyor olmak daha da kötü!

EKA: Hiç bir şey yapamıyor olmak dediniz, yapılacak bir şey yok mu? Umudunuz var mı?

Sevilay Koçbulut: Umudumuz yok derken güç kimdeyse... Adamlar her şeyin kanununu değiştirdiler, yapılandırdılar. Bizim elimizden gelen halk olarak tabii ki bir şeyler var. Röportajı

kabul etmemdeki neden de bu. Biz anneler olarak bir araya gelirken, mücadele edersek ben bir şeylerin değişeceğine inanıyorum. Ben asker annesiyim hangi anne olursa olsun ister asker ister gerilla annesi... analar, kadınlar çok güçlü, gücünün farkında olmak zorunda, hayatı üretirken biziz zaten. Biz el ele verdiğimizde bizim önümüze kimse geçemez ben bunu biliyorum. Bu anlamda yapabilecek bir şeyler var. Yoksa yasal anlamda oynanan oyunlar ortada, kirli oyunlar. Bu savaş niye çıktı az-çok anl-

yoruz. Aklı olan, siyasetle bile ilgisi olmayan herkes, ne oldu da savaş oldu zaten anlar. Böyle düşünüyorum.

EKA: Başka bir sorum olacak. Asker annesiyim dediniz. Yüreğiniz ağzınızda her an kötü haber alma kaygısı... Metanetli de görüyorum sizi. Kötü haber alan ailelere baktığımızda bayrakların asıldığı evler yoksul emekçi insanların evleri. Şehit cenazeleri de devlet aleyhine gelişen eyleme dönüşüyor. 'Vatan sağolsun' artık duyulmuyor ne düşünüyorsunuz?

Sevilay Koçbulut: Ben zaten medyaya inanmıyorum, taraflı. Verilen asker rakamlarına da inanmıyorum doğru rakamları vermiyorlar. Zaten bizim toplumun genel yarısı bu askere giden şehit düşen yoksul emekçi insanların çocukları. Hiçbir bakanın oğlunun askere gitmediğini görmedik. Milletvekillerinin oğlunun ne askere gittiğini gördük ne de şehit düştüğünü. 1 Eylül Dünya Barış günü için meclise gittiğimizde de ben görüştüğüm vekillere de söyledim. Mecliste bakan ya da vekil kimin oğlu doğuda asker, doğuyu da geçtim, asker. Ne oluyorsa bizim gibi garibanlara oluyor. Ezberden o acılı insanlara vatan sağ olsun dedirtiyorlar. Vatan sağ olsun

vatan bizi yaşatmıyorsa hangi vatan. Vatan ben varsam var, ben yoksam yok. Bizim çocuklarımız ölmemeli ne gerilla ne de asker. Artık haberlere bakamıyorum, oğlum Şırnak'ta asker. Çocuğumun sesini duyabilecek miyim.

EKA: Şırnak'ta askerlik yapmak onun için zor değil mi? Dokuz günlük sokağa çıkma yasağı vardı katliam yapmaya çalıştılar. Oğlunuz genç bir insan neler aktarıyor.

Sevilay Koçbulut: Kendi birliğinde değil, mayınlardan kaynaklı tümeneler. 1-2 kez dışarı çıktığını biliyorum. Çok bilgi veremiyor. Halkın orada neler yaşadığını da biliyoruz. Do-laplarda bekletilen çocuklar, hastanelere götürülemeyen insanlar, çok acı.

EKA: Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı? (Çok üzülme sözleri tamamlayalım istedik.)

Sevilay Koçbulut: Biz bu savaşı kabul etmiyoruz. Kürt halkıyla, Türk halkının bir sorunu yok, başkalarının sorunu var. Bütün askerannelerine çağırımıdır. Bu savaşa karşı durmalılar. Kürt halkı bu kadar acıyla mücadele ediyorsa bizim da yapacak bir şeylerimiz olmalı!

EKA: Çok teşekkür ederiz, duygularınızı paylaştığınız için.

Özgecan'ın Duruşması Ertelendi

Özgecan Aslan Cinayeti ile ilgili 2. duruşma 9 Eylül Tarsus Adliyesi'nde görüldü. Saat 09.00'dan itibaren başlayan dava ile beraber Tarsus Kadın Platformu'nun çağrısıyla adliye önünde toplanıldı.

Tarsus Kadın Platformu adına Eğitim-Sen'den Yasemin Yüce basın açıklamasını okudu. Açıklamada, "Özgecan Aslan Davası, aslında her gün fiziksel, psikolojik ve ekonomik şiddete maruz kalan, tacize, tecavüze uğrayan, katledilen tüm kadınların davasıdır. Özgecan Aslan'dan sonra da hemen hemen her gün taciz, tecavüz ve kadın cinayeti ile uyardık." denildi, kadın gerilla Ekin Van'dan da bahsedildi.

Son olarak, "Bizler adliye önlerinde, sokaklarda olduğumuz sürece kadın katillerinin haksız tahrik indirimiyle öldürülmesine izin vermeyeceğiz. Kadın katillerini, düşmanlarını durdurana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz." denilerek açıklama bitirildi.

Ayrıca, birçok kadın örgütü destek olarak gelip konuşmalar yaptı. Ayrıca Devrimci Adana Demirsport-lular'dan bir kadın da konuşma yaptı. Konuşmalar yapıldığı sırada AKP desteği ile oluşturulan KADEM adındaki kadın örgütü de basın açıklamasına geldi. KADEM, Tarsus Kadın Platformu'nun hemen karşında açıklamasını yaparken açıklamaları sloganları ile bastırmaya çalıştı ancak ilerici, aydın, emekçi kadınlar tepkilerini hem sözlerinde hem de sloganlarını daha gür atarak cevaplarını verdiler.

Öldürülen Kadınlar, Dilber Keskin, Pınar Ünlü, Hatice Yılmaz, Hatice Palta, Emine Baş'ın aileleri de eyleme katılarak konuşmalar yaptılar. Dava saat 11.30 sularında bitti ve 3 Aralık tarihine ertelendi. Katiller için indirimsiz ağırlaştırılmış müebbet cezası istendi. Kadınlar davanın takipçisi olacaklarını söylediler. Eylemlerini sloganlar ile bitirdiler.

Adana Mücadele Birliği

“Barış” a Saldırı

HDP ve Barış Bloku'nun çağrısıyla gerçekleştirilen basın açıklaması Galatasaray'da saat 17.00'da başladı. Kürt halkına yönelik saldırıları ve Cizre'ye yapılan katliamı protesto etmek için yüzlerce kişinin katıldığı basın açıklamasına bizler de Emekçi Kadınlar ve Mücadele Birliği okurları ile beraber katıldık.

Basın açıklaması okunduktan sonra kitle örgütleri adına konuşmalar yapılarak oturma eylemine geçildi.

Genel olarak "Cizre Halkı Dimdik Ayakta", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Direnen Cizre İstanbul Seninle" sloganları atıldı. Oturma eyleminin 10-15. dakikalarında polis gaz sıkarak kitleye saldırmaya başladı. Plastik mermi, ses bombası ve gaz bombaları ile saldırı kitle dağılmaya başladı. Yoğun gaz saldırısı altında dağılan kitle içinden iki genç kadına hakaret ve küfürler eden polis, onları gözaltına almaya çalıştı ancak kitle izin vermedi.

Emekçi Kadınlar EKA

Kadınlar Cizre'de

Barış İçin Kadın Girişimi, 9 gün boyunca sokağa çıkma yasağı altında ablukaya alınan, evlerin kurşunlanıp insanların katledildiği Cizre'de kadınlarla dayanışmak ve incelemelerde bulunmak için 19 Eylül günü 11 şehirden Cizre'ye yola çıktı.

İstanbul'dan yola çıkacak olan Barış İçin Kadın Girişimi üyeleri Kadıköy Söğütöçesme'de toplanarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Savaşa Karşı Barış İçin Ses Çıkıyoruz", "Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi" sloganları atan kadınlar yanlarında getirdikleri aletlerle ve düdüklelerle ses çıkararak devletin savaş politikalarını ve katliamlarını protesto etti.

Barış İçin Kadın Girişimi adına basın açıklamasını okuyan Ferda Sayın İstanbul, Bursa, Sakarya, Ankara, Mersin, Trabzon, Avlalık, Kocaeli, Kayseri, Eskişehir ve İzmir olmak üzere, bu coğrafyada yaşayan kadınlar olarak ba-

rışın sesi, barışın dili olmak için Cizre'ye giderek oradaki kadınlarla birlikte bir kez daha barışı haykıracaklarını belirtti. Cizre'nin 9 gün boyunca sokağa çıkma yasağı adı altında tutulduğunu, elektrik, su verilmediğini, GSM operatörlerinin kentlin dışarıyla bağlantısının kesildiğini insanların en yaşamsal haklarından mahrum bırakıldığını hatırlatan Sayın "Keskim nişancılar sokağa çıkan insanları vurdu. Kenti ablukaya alan özel tim çocuk, yaşlı, milletvekili, sivil demeden halkı taradı. 35 günlük bebekten 75 yaşındaki dedeye kadar 23 kişi öldürüldü. Tüm bunlar Gazze'de değil Cizre'de oldu. Bu sırada bizler burada olan biteni dehşet içinde izlemek zorunda bırakıldık. Çünkü bizim buralarda da ırkçılar, linç çeteleri sokaklara çıkmış insan avlıyordu. Savaş Cizre'de kadınları çocukları öldürerek burada ise dükkanları yakıp, binaları yıkarak sürdürülüyordu." dedi.

Kadınlar olarak tüm saldırılara karşı Cizreli kadınlarla buluşmak onlara sarılmak, bayramlaşmak, acılarını paylaşmak ve direnişlerini selamlamak

için Cizre'ye gitmek üzere yola çıkacaklarını belirten Sayın sözlerini "Silahların susması barışın konuşması için ısrarımızı ve mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek tamamladı.

Kadınlar gelecek olan diğer arkadaşlarını ve otobüslerini beklerken sloganları atarak ve aletlerle ses çıkararak eylemi sürdürdüler.

11 ilden hareket eden kadınlar, 21 Eylül günü Cizre'de buluştu. Devlet tarafından katledilenlerin mezarlarını ziyaret ettikten sonra Nur Mahallesi'nde yaşayan kadınlarla bir araya geldi. Mahalledeki bir evin bahçesinde toplanan kadınlar, devlet terörü ve direnişi konuştu.

HDP Mardin Milletvekili Gülser Yıldırım, "Bu ülkede barış ancak Türkiye'nin dört bir yanından buraya gelen kadınların yüreğiyle gelir" dedi ve barış için tek ümitlerinin kadınların dayanışması olduğunu söyledi.

Sosyolog Nazan Üstündağ ise, "Buraya zilgıtları çoğaltmak için geldik. Buraya 'konulan ablukaları tanımıyoruz' demek için geldik. Buradaki direnişi ülkenin batsına taşımak, direnişi onların diline çevirmek için buradayız" dedi.

Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Asya Yüksel de, özel hareket polislerinin tank ve toplarla saldırdığını ancak direniş sonucu geri çekilmek zorunda kaldığını belirtti ve "Özel timlerin mahallere girişini kadınların dayanışması ve zilgıtları engelledi. Eziyen bu halklar sadece kendi dilinde ve kültüründe kendini yönetmek istiyor" dedi.

Nusaybin'de Bir Gazeteci Vuruldu

Kürdistan'da, Botan'da bir katliam yaşanıyor. Basının vermediği, ekranlarımıza da sadece "teröristler saldırdı", "teröristler imha edildi" denilerek yansıtılan görüntüler.

Orada neler yaşandığını yazmanın, anlatmanın, bunu kitlelere ulaştırmanın bedeli ise ağır.

Seyithan Demir... Özgür Gündem ve Azadiya Welat dağıtımcısı Nusaybin'de başından vuruldu.

HDP ve DBP tarafından Mitani Kültür Merkezi bahçesinde düzenlenen Cizre direnişi ve özyönetim ilanları kutlama şölenine gaz bombaları ile saldıran polis, kültür merkezinin önünden motosikletiyle geçen Azadiya Welat ve Özgür Gündem gazeteleri dağıtımcısı Seyithan Demir'i başından gaz kapsülü ile vurdu. Yüzlerce kişi gazdan etkilendi, evlerin içine dahi gaz bombaları atıldı. Seyithan Demir yarım saat gaz bulutu altında yaralı bekledi, sonra halk hastaneye kaldırdı.

Alışıldık bir katliam girişimi haberi: Bir gazeteci, gaz bombası, başına nişan alma...

Ama, birer, onar, yüzer vursanız da, sakatlasanız, zindanlara atsanız da, özgürlük için ayağa kalkmış bir halkın sesini kesemeyeceksiniz. Özgürlüğün çığlığını her yerden, her koşulda duyacaksınız...

Sınırsız Ve Sınıfsız Bir Dünya

-Ege Denizinde göçmen faciası, 5'i çocuk 12 kişi öldü.

-Ege'de can pazarı: 13 göçmen öldü.
-Datça'da kaçak göçmenleri taşıyan tekne battı. Denizden 4'ü çocuk 22 kişinin cesedi çıkarıldı.

-Çavuşadası açıklarında kaçakları taşıyan ahşap teknenin batmasıyla Suriyeli olduğu belirtilen 17 kişi boğularak yaşamını yitirdi.

-Libya açıklarında göçmen botu battı, Afrikalı sığınmacılardan 1'i çocuk 7 kişi öldü.

yıl arası hapis cezasını onaylarken, AB ülkeleri 120 bin mülteci için kota üzerine tartışıyor, Finlandiya kayıtsız girişe izin vermeyeceğini söylüyor ve Almanya Schengen vizesini kaldırmayı konuşuyor.

Uluslararası Göç Örgütü sadece 2015'te 465 bin kişinin Akdenizi geçerek Avrupa'ya ulaştığını, bunların 200 bininin Suriyeli olduğunu açıkladı. Macaristan'ın sınırlarını mültecilere kapatması üzerine göç yolları Hırvatistan'a uzandı, Hırvat yetkililer sadece bir günde 7.300 kişinin geldiğini açıkladı. Hırvat yetkililer, 8 bin kişi daha geldiğinde ülkenin tamamen dolacağını, sınırları kapatmak zorunda kalacaklarını söylüyor. Bulgaristan ise Türkiye'den gelecek göçe karşı sınırlarını sıkılaştırıyor. Almanya, Avusturya, İtalya, Slovakya, Slovenya ve Finlandiya sınır kontrollerine başlıyor. Kimi yerlerde ise sınırlarda göçmen karşıtı ırkçı gösteriler düzenlenirken, Almanya'da bir mülteci barınağı kundaklandı.

Son zamanlarda hemen her gün duyduğumuz, okuduğumuz haberlerin başında gelmeye başladı bu cümleler, içimizi sızlatan, insanlığımızı sorgulatan görüntüler... Ve bir şeyler yapmayı diledik. İmza kampanyalarından yardım-bağış kampanyalarına, bir tas çorba, bir battaniye hazırlayıp götürmekten evini açmaya vb... halklar gücü yettiğinde bir şeyler yapmak için çabaladı. Hepimiz can güvenliği nedeniyle evlerinden, ailelerinden, yurtlarından edilmiş onbinlerce insanın verdiği varolma savaşına tanık olduk.

“Denizlerde boğularak ölmek istemiyoruz” diyor artık insanlar. Ortadoğu'dan, Afrika'dan güvenli gördükleri Avrupa ülkelerine ulaşmanın yolu olan Ege Denizi ve Akdeniz'de aralarında çok sayıda çocuğun da bulunduğu 3 bine yakın insan boğuldu. İnsan kaçakçılarına ve denizde boğulmaya mahkum olmadan yaşayabilecekleri ülkelere gitmek isteyenler, İstanbul-Edirne'den Yunanistan'a, Macaristan'a, Sırbistan ve Hırvatistan'ı da geçerek başta Almanya olmak üzere diğer Avrupa ülkelerine ulaşmaya çalışıyor.

Birkaç haftadır tanık olduğumuz sınırlara yığılmış binlerce insana ait görüntüler ise, adı geçen ülkelerin sınırlarının kapatılması üzerine yaşanıyor. Her geçen gün artan göçmen nüfus karşısında ne yapacağını bilemeyen ülkeler ardı ardına sınırları kapatıyor, göçmen nüfusu ve giriş çıkışı sınırlandıracak kararlar alıyor.

Macaristan sınırı geçen mültecilere 3-5

Emperyalist çıkarlar yüzünden evleri başlarına yıkılan halklar, yaşama umudu ile soluğu emperyalist ülkelerin kapısında alıyor. Evlerini, işlerini, kariyerlerini, yaşamlarını bırakıp yollara düşmek zorunda kalanlar sınır kapılarında, “Ekmek, su, battaniye lazım değil, ihtiyacımız olan tek şey kapının açılması” diyerek bekliyorlar. Hepsinin ayrı hikayesi var. Öğretim görevlisi, bilgisayar mühendisi, elektrik mühendisliği öğrencisi... Hepsinin meslekleri var ancak lokanta, terzi, sanayi vb her tür işte çalıştıklarını anlatıyorlar. “Ayda 700-800 lira alıyorduk. Kıra 300 lira. İki odalı evde 18 kişi kalıyorduk. Avrupa daha iyi, burada hayat çok zor, sabahtan geceye kadar çalışıyoruz. Tatil yok, geri dönmek yok, İstanbul'a gitmek yok. Avrupa'ya geçene kadar buradayız” diyor İstanbul'dan Edirne'ye yürüyen göçmenlerden biri.

Savaşın, yıkımın yok ettiği yaşamlarını yeniden kurabilmek için yolları... Çocuklar, kadınlar, yaşlılar, gençler, aileler... Her ülkenin kapısına geldiklerinde önlerine dikiliyor kocaman tel örgüler. Ve her biri önünde ayrı bir savaş veriliyor aşabilmek için... Çözüm aslında bir tane. Hümanistlerin dediği gibi tüm sınırların açılması mı? Hayır. Sınıfsız ve sınırsız, sömürsüz bir dünya...

NOT: Geçtiğimiz haftalarda tüm dünyanın Macaristan sınırında polisten kaçarken bir kadın kameramanın çelme takarak düştürdüğü teknik direktör olan Suriyeli mülteci, iki çocuğuyla birlikte İspanya'ya ulaştı ve bir teknik direktörlük kursunda işe başladı.

İŞİD tarafından tamamen ele geçirilmeden önce, Ayham el Ahmed, Suriye'deki Filistin kampı Yermuk'ta harabelerin ortasında piyanosuyla çocukların yüzünü bir parça güldürüyordu...

İŞİD canileri Ayham'ın piyanosunu Nisan ayında, doğum gününde yaktı. Cebinde parası olduğu halde bir yaşındaki bebeğine süt, büyük oğluna bisküvi alamadığında umutsuzluğa kapıldı.

Sonunda o da bombaların altındaki bir rotadan, Şam, Homs, Hama ve İdlib'den geçerek Türkiye'ye ulaştı. Kişi başı 1250 dolar ödeyip, o botlardan birine bindi.

Geçtiğimiz hafta Facebook'ta Midilli'ye doğru yola çıktığını yazdı. Sonra Makedonya, Sırbistan, Zagreb...

Şimdi Berlin sokaklarında piyano çalmayı hayal ediyor. Yolculuk daha bitmedi. Ayham el Ahmed şimdi, ailesini getirebileceği güvenli bir yer arıyor.

Göçmenler İçin Sınırlar Açılsın

Ülkeleri yok edilen, topraklarına saldıran, evleri başlarına yıkılan ve kendilerine yeni yaşamlar aramak zorunda bırakılan göçmenler, yine haberlerin bir konusu...

Son aylarda sürekli denizde, botlarda, yolcu teknelerinde boğulma ve kaza haberlerini, ölüm haberlerini okuduğumuz-izlediğimiz göçmenler, artık karayollarında...

Özellikle Suriye ve Rojava'dan yollara düşenlerin ilk durağı Türkiye. Şehirlerde, caddelerde, sokaklarda, mahallelerde, her yerde yaşama tutunmaya çalışıyorlar. Anlattıkları hikayeler dehşet verici. Geçtiğimiz sene Suruç'ta, Kobane sınırında göçmen çadırlarında yaşananlara yakından tanıklık etmiştik. Peki ya kamplarda değil de şehirlerde bir yaşam arayanlar...

Çoğunun anlattığı hikayeler birbirinin benzeri. Karınlarını bile zor doyurabilecek çok düşük ücretlerle çalışıp o ücreti bile alamayanlar, çocuklarını okula gönderemeyen, sadece bir ev kirası ve yemek için aile boyu çalışanlar... Fuhuşa sürüklenmeye çalışılan genç kadınlar ve kız çocukları, tedavi edilemeyen hastalıklar ve güvencesizlik...

Ve daha iyi bir yaşam için düşüyorlar yollara. Artık denizlerde boğulmak istemeyen göçmenler, sınır kapılarının kendileri için açılmasını istiyorlar. Bunun için İstanbul otagarından bilet alıp Edirne'ye gitmek, oradan da sınır kapısından çıkmak istedikleri, oradan da ver elini Yunanistan. Ancak hiç bir otobüs firması onlara bilet satmadı.

15 Eylül günü ve gecesini İstanbul Esenler otagarında geçiren yüzlerce Suriyeli mülteci, kimi otabanda yol kenarında, kimi cami avlusunda geceyi geçirdi. Bir grupsa beklemekten vazgeçti, E5 karayolu üzerinden Edirne'ye yürümeye başladı...

Yaklaşık 800 mülteci, karayolunda yürürken, otagar ve çevresinde bekleyenlerin sayısı ise 2000'i buluyor. Aralarında kadın, çocuk ve engelliler de var.

Dur De Platformu, 17 Eylül

günü Esenler Otagarında bir eylem yaparak otagarda bekleyen göçmenlere destek olmak istedi. Karşısına çıkan manzara ise, polislin otagarı abluka altına aldı ve göçmenleri basından uzaklaştırması oldu.

Basına açıklama yapan Platform, mültecilere Türkiye'deki kötü yaşam koşulları nedeniyle Türkiye-Yunanistan hattındaki ölüm yolculuğuna çıkmaktan başka seçeneğe bırakılmadığını belirtti; Türkiye ve Avrupa'da hükümetlerin şiddetine dayalı 'güvenlik önlemleri' attıklarını yerine derhal sınırlarını açmalarını, mültecilere insanca yaşam koşullarını sağlamalarını istedi.

Hükümetten ölümleri durdurmak üzere derhal Suriyelilere sınırların açılmasını, sığınmacılara

dediği gibi sınırların açılacağı dedikodusu üzerine değil, yasal, güvenli ve insani geçiş taleplerini AB'ye ve Türkiye'ye duyurmak için sınıra gelme kararı aldıkları açıklandı. Ayrıca göçmenlerin kendi ifadeleri ile “*Talebimizi elde edene kadar belki günlerce, belki haftalarca sınırdaki beklemeye devam edeceğiz, amacımız bu ölüm yolculuğuna son vermek ve göçmenlerin sınırları güvenli ve yasal olarak geçme hakkını savunmak. Artık kimsenin Avrupa'ya gitmek için kendi ekonomik çıkarlarından başka hiçbir şeyi düşünmeyen o insan kaçakçılarıyla işbirliği yapmasını istemiyoruz*” dedikleri belirtildi.

Ve göçmenlerin “*Yemek istemiyoruz, su istemiyoruz, insani yardım istemiyoruz, sınırı kara yoluyla geçmek istiyoruz. Ya geçeceğiz ya da burada öleceğiz!*” diyerek yaşamsal taleplerini dile getirdikleri ifade edildi. Ne pahasına olursa olsun Avrupa'ya geçip insanca bir yaşam yaşamak isteyen göçmenlerin, zorla bir yerlere taşınmaları istendiği belirtildi.

Göçmen Dayanışma Ağı, medyanın tüm gücüyle göçmen krizi olarak göstermek istediği bu olayın aslında bir sınır krizi olduğunu belirtirken, “*İnsanları korumak yerine sınırları korumayı seçen devletlerin sınır politikalarının iflasıdır*” dedi ve “*Sınırlara Hayır, Güvenli Ve İnsani Geçiş Yolları Açılsın!*” diyerek taleplerini şöyle sıraladı;

* Türkiye otoriteleri Edirne sınırına ulaşmış eylemlerini sürdürmek ve sınırı aşmak isteyen göçmenlere karşı baskılayıcı tutumundan vazgeçmeli,

* Türkiye Avrupa ülkeleriyle sınırlarını gevşetmek için diplomatik görüşmelere başlamalı,

* Türkiye'deki mültecilerin yasal statüleri, sosyal ve ekonomik hakları tanınmalı, ve bu haklara erişimi için altyapı çalışmaları yapılmalı,

* Göçmenlerin buldukları ilden başka illere seyahatini engelleyen yönetimlik yürürlükten kaldırılmalıdır.

uluslararası sözleşmelerde tanımlanan “mülteci” olarak istedikleri ülkelere iltica etme haklarının tanınmasını talep eden Platform, Avrupa Birliği üyesi ülkelere, çatışma alanlarından ve zulümden kaçan mülteci ve göçmenlerin uluslararası korumaya gereksinimleri için güvenli yolların bir an önce sağlanması gerektiğini belirtti.

Göçmen Krizi Değil Sınır Krizi...

Edirne'de, Avrupa ülkelerine geçmek için bekleyişlerini sürdüren göçmenler için Göçmen Dayanışma Ağı, eş zamanlı olarak 23 Eylül günü İstanbul'da ve Ankara'da basın açıklaması yaptı.

Ankara'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan

açıklamada Edirne'de yaşanan insanlık ayıbını dikkat çekildi.

Açıklamada; göçmenlerin Eylül başından bu yana sosyal ağlar üzerinden örgütlendiği belirtirken, sanıl-

Kavganın, Mücadelenin olduğu her yerde sanat var. Sanat kavga besleniyor, kavga sanatla güzelleşiyor, büyüyor. Kobane'de, kavganın en sıcak olduğu yerde bulunan Leninist savaşçılar da yazdıkları şiirlerini yollamışlar, paylaşıyoruz sizlerle

Kavgam,
Yürüyorum
Molozların, yığınların arasında
Kavgamı, sevdamı yüreğimde tutuyorum.
Korkmuyorum
Bir çocuğun gözlerinde,
Yüreğinde görüyorum tüm acımasızlıkları
Kimsesizliği, yalnız kalmayı
Dar patikalardan geçiyorum
Gecenin karanlığında
Önümü yıldızlanan gecenin karanlığında
Yıldızlar aydınlatıyor
Ufuktan bir esinti çarpıyor
Yüreğimin derinliklerinde
Susuyorum

Güneşin göz kamaştırıcı parlaklığına
Bırakıyorum kendimi
Sonra derinden bir hüznü kaplıyor içimi
Verilen bedelleri düşünüyorum
Mücadele eden umut dolu yürekleri
Gözümü yaşlı anaları
Özlem ve umut dolu bir halkı
Sonra da sevdiğim kadını düşünüyorum
Sonu gelmez kavgamda,
umut dolu gözlerde
eşsiz güzelliğinde
Doğacak güneşi bekliyorum

Kobane'den bir Leninist

KADINLAR OLMASA ROJAVA BU KADAR DİRENEMEZDİ

Biz, Rojava'daki Leninistler olarak, YPJ'li sorumlu bir kadın arkadaşıyla, Diljin Kobane ile röportaj yaptık, onu sizinle paylaşmak istedik.

Rojava devrimini nasıl anlatırsınız?

Kobane durumunu dar bir bakış açısıyla da ele almamak gerek. Ortadoğu'da stratejik bir alanda yapılmış bir savaştır. Özellikle Kürt halkının ortaya çıkardığı ortak komünal bir yaşama karşıdır. Mezopotamya'da Kürt toprakları çok zengin bir yapıya sahiptir. Gerek petrol, gerekse toprak verimliliği çok yükündür. Bu sadece Kürt halkının değil, tüm dünyanın dikkatini çekmektedir. Kürdistan coğrafyası etrafında şekillenen sınırlardaki devletler, Ortadoğu'da hakimiyet kurmak istemektedir. Bunun yolu da Kürdistan'dan geçmektedir. Biz, Ortadoğu'daki şekillenmeye "Halkların Baharı" dedik, onlar "Arap Baharı" dediler. Bizi cılız bir güç gördüler. Ama öyle değildi. Bizim amacımız, tüm halkların insanca yaşamasıdır. Rojava'da halkların sitemi otursa, özelde bunu biz yapmış oluruz. Bu iktidar, devletlere dokunduğundan, Kürt somutuna indirildi. Rojava'ya olan saldırı da bundandır. Kürt halkı direnişçi ve savaşıdır. Bir ordu ve bir örgütü ele alırsak, bir ideolojiye bağlı olduğu için büyür. Biz halkın içinden çıktık, bizi halk büyüttü, halkın çocuklarıyız. Bu karşı devrimci gücü durduracak bir gücün olmasını istedik.

İŞİD (DAİŞ) nasıl ortaya çıktı?

DAİŞ'in kökü de Kürdis-

de birleşince onların çıkarına geliyordu. Kendi yolları açılınca Kürdistan'da hakim olabileceklerini düşündüler. Diğer topraklardan aldıkları cephaneleri Kobane'ye getirdiler. Biz böyle büyük bir saldırı beklemiyorduk. Bu bizim için bir özleştirme konusudur. Büyük bir gücümüz yoktu. 2 tabur vardı Kobane'de. 2 tabur olmasına rağmen birkaç günde Kobane'yi çok büyük bir iradeyle savundular. Ağır silahları vardı düşmanın, bizde ise sadece keleş. Bizim sayımız 3 iken onlar 200 kişi geliyordu saldırıya. Bu anlamda diyebilirim ki, YPG gibi direnebilecek çok az güç vardır. Bizim savaşı ruhumuz var. Son mermimize kadar direnir, sonra şehadete ulaşırız. Bu fel-sefemiz bizi ayakta tuttu. Alev topuna karşı bizimki etten bir kalkandı. Kobane savaşı çok yoğun, fedai ruhun her şeye rağmen devam ettiği bir savaş. Şehit Rewan şahsında başlayan feda eylemleri devam etti. Şahadetlerimiz düşmana moral veriyordu, daha da ilerlemek istiyorlardı. Gerçekten bizi gören ve doğru düşünenler oldu düşman arasında. Biz arazi olarak geri çekiliyorduk ama amacımız, düşman kente girip sokak savaşları başlayınca, savaş ilerleyince halkı çıkardık.

Kobane Savaşı Nasıl Başladı?

Halka bir şey olmasını istemedik. Köylerde set oluşturduk, halk çıkana kadar seti bırakmadık. Kobane merkezde tek bir mahalle kaldı elimizde. Bize ihanet edenler, kaçanlar oldu. Bizde bir bomba varken düşmanda çok fazla vardı. Silahımız yoktu, düşman tankla geliyordu. Bu da bazı insanları kırdı. Halkı çıkarmadan bu savaş durdurabiliydik. Halk, faşist, nihilist, çıkarıcı Türk devletine sığındı. Devlet de bunu kullandı. Halkı evsiz, aç, susuz bıraktı. Bu bize yakışmadı ama savaş durumu ortadaydı. Son mahalle elimizde kalınca ağır silahlarla Kobane'ye saldırının nedenleri, önderliğin adım attığı bir toprak olması. Kürt toprakları arasında stratejik nokta olması, Fırat nehri, diğer kantonlara biraz uzak kalması. Kobane düşseydi, bizim için her açıdan bir çöküntü yaşanrdı. Kobane, YPG'nin ilk kurulduğu yerlerden, gücü en yüksek olan bölgeydi. Kobane çok inatçıdır, asidir. DAİŞ'in asıl saldırısı bundandır. Kobane alınırsa, Afrin ve Cizire kopar diye düşündüler. Cerablus ile Türkiye

kadar ilerleyebiliriz diye düşünürdük. Bazı insanlar bunu bir film izler gibi gördüler. Ama bunu yaşamak büyük bir şeydi.

Koalisyon güçlerinin durumunu nasıl ele alıyorsunuz?

Amerika bu güçleri vurdu diye Kobane kurtulmadı. YPG-YPJ olmasa, savaşımasa Kobane kurtulmazdı. Arin'i, Welat'ı onlar mı yaptı? Tamam, desteği oldu ama çıkarları doğrultusunda. Desteği, düşmanın ağır silahlarını açıktan kullanmasıyla başladı. Ama esasen Kobane'yi namus olarak bilip burayı mezar eden direnişçiler kurtardı. Düşman tek bir yönü açıkta bıraktı biz kaçalım diye. ama biz 'tek bir ev kalsa bile savaşı bırakmayacağız' dedik. Burada asıl amaç, emperyalizmin asıl amacı, gücü güce kırdırmaktı. Bu yüzden Amerikan uçakları ilk etapta vurmadı. Ama ikisinin de yenilmesini sağlamaktı. Katliamlar dünyaya yayılınca müdahale oldu. Türkiye'den gelen gençler ilk etapta tutuklanmadı. 'Bugün gidiyorsunuz, yarın cenazeniz gelecek' anlayışıyla hareket etti Türk devleti. İki büyük örgütü birbirine kırdırmaya çalıştılar. Sayımız az olmasına rağmen savaşı bırakmadık. Düşman gelsin dedik. Kobane'yi özgürlük kalesi olarak gördük bir kere. Düştü düşecek diye bakan herkese karşı biz 'asla düşmeyecek' dedik.

Kadın ve çocukların bu savaşta durumu nedir?

Kobane'de DAİŞ'in asıl hedefi, kadın ve çocuklar oldu. Kadın direnişçi gerçek bir güç oldu. Mevzilerini bırakanlar, direnemeyenler oldu. Bir gün Kobane'de yaralanmalar ve şehadetlerden sonra sadece kadın arkadaşlar vardı. Kadın

arkadaşların zılgıtları, bağışları, direnişleri büyük bir saldırıyı kırdı. Cihazlarını dinliyorduk, 'burada katil kadınlar var' diye bıraktılar. Bu Kobane'de somutlaştı. Kadının direndiği hiç bir yerde kayıp olmadı. Halkımı, toprağımı almayacaksın anlayışındaydık. Sayı olarak kadın arkadaşlar fazlaydı. İnanıyorum ki, kadınlar olmasa Rojava bu kadar direnemezdi. Arin'in şahsında gelişmiş bir direniş vardı. Kürt kadını şahsında dünyada kadınların gücü anlaşıldı. Bu savaş çok uzun sürdü. Çok fazla şehadet gördük. Deneyimli arkadaşlarımızı kaybettik. Ama insanlar şehadete ulaşmasaydı bugün bir zafer olmazdı. Taktiksel olarak sadece hatalarımız oldu ama direndik. 'Sadece 1 saniye silah sesi duymasak yeter' diyorduk. Aynı evin içerisinde farklı odalarda kalıyorduk düşmanla. Soğukkanlı ve mantıklı düşünmezsen bu durumda yapamazsın. Kobane'de yaşananlar bir gün, iki gün, bir köy, iki köy değildi. Bunu ancak yaşayan bilir. Şehadet saniyesinde arkadaşların çatışmaları anlatılmaz birşeydi. Şehit Welat gidip düşmanın yüzüne bomba atıp çıkardı. Şehit Welat soğukkanlı ve cesur bir arkadaşta. Tank-top eline-önüne geçmeden vurmadı. 'Ben bu mayın sapanlarını atıcam' derdi. Kobane'yi Kobane yapan bu değerler oldu Milim milim

kanla sulandı bu topraklar. Daha bir kan soğumadan başka bir kan düşerdi üzerimize. Burada yaşanan savaş tüm dünyaya gücümüzü gösterdi. Tüm dünyaya karşı savaşıyor olma özelliğimiz olsa saldırı mayız, ama tüm dünyaya karşı kendimizi savunuruz. YPG-YPJ'yi, siyasetlerimizi, bizi toplandırlara çağırıyorlar. Biz sadece askeri bir savaş kazanmadık. İdeolojik, siyasi bakımdan güçlendik. Ortadoğu'da hakim bir güç haline geldik. Egemen demiyoruz, hakim bir güç diyoruz. Biz devletçi bir

zihniyette değiliz. Halkın kendisini yaratıp büyümesini istiyoruz. Son günlere kalsak da bu düzen oturtulacaktır. Dışarıdan gelip bir hakimiyet kurmayacaktır. İlkeli bir halk olacaktır burada. Ödenen tüm bedeller böyle bir yaşam içindir.

Kadınlar bu noktada ortak bir mücadele yürütmelidir. Türk, Arap, Kürt tüm kadınlar bir araya gelip bunu yapmalıyız. Toplumun yaratacak olan kadınlarıdır. Her alanda bir kadınlar olarak öncüyüz, bunun gereklerini yerine getirmeliyiz.

DAİŞ Kürt halkını kırarak güç olarak tasarlandı. Her türlü desteği verdiler, hatta aralarında askerler de vardı. Son patlamanın yaşandığı yerde bu apaçık kendini gösterdi. Kaniya Kurda'da hem DAİŞ'e hem TC'ye karşı savaştılar. Bu pek gündem olmadı ama yaşandı. Türkiye de DAİŞ gibi katliamcı bir yapıya sahiptir. Bu, Kobane savaşında da görülmüştür. Gerçekten dünya tarihinde Kobane savaşı ayrı bir yer aldı. Devrim yolunda hem yenilgi hem direniş yolu vardır. Kobane'de direniş çizgisi iyice ağırlık kazandı. Kobane asla bizim değildir. Dünya tarihinin bir onurudur. Burada gösterilen direniş, mücadele, tüm dünyaya örnek oldu. Bize düşen görev, buna sahip çıkmaktır. Sıcak savaşta direnişi asla bırakmamaktır. Onuruna her zaman sahip çıkacaksınız. Şehitler, arkadaşlar ve halk için damarlarındaki kanı milim milim hesaplayacaksınız. Çünkü Arin, Çekdar, Welat böyle insanlardır. Biz, onların yolundan yürüyeceğiz. Arin'in bir gülüşü dünyaya bedeldir. Bedenleri düşmana karşı bir alev topuydu. Gülüşleri düşmana en büyük darbedi. Belki şu an fiziksel olarak aramızda değiller. Ama onlar ölümsüzlüğü yarattılar. Ben ve tüm yoldaşlar için asıl amaç, onlara layık olmaktır.

RASİH KURTULUŞ İÇİN KOBANE'DE TÖREN

21 Eylül günü İŞİD çetelerine karşı bir operasyonda ölümsüzleşen Birleşik Özgürlük Güçleri Karargah Komutanı Rasih Kurtuluş (Aziz Güler) için Serekaniye'deki BÖG karargahında askeri bir tören düzenlendi.

23 Eylül günü yapılan askeri törene Rojava'da enternasyonal savaş yürüten parti ve örgütler de

hazır bulundular. Leninist Savaşçılar olarak bizlerin de katıldığı törene YPG, TİKKO, MLKP, MLSPB-DC ve Devrimci Karargah savaşçıları ve temsilcileri de katıldılar.

Saygı duruşu ve saygı atışı ile başlayan törende BÖG komutanı Ulaş arkadaş, Rasih Kurtuluş'un devrimci yaşamını, Kobane özgürlük savaşında yiğitçe savaşımını anlatan konuşmasını, Rasih yoldaşın hesabını soracaklarının sözünü vererek tamamladı. Törende konuşan Leninist savaşçı ise, "Rasih yoldaşın bu onurlu kavgada ölümsüzleşmesi Rojava devriminin kazanacağı bir kez daha, genç ve yiğit yoldaşlarımızın kanıyla kanatlanmıştır. Kürt halkının özgürlük savaşında enternasyonal bayrağını canı pahasına taşıyanlar büyük tarihi bir eylemi yerine getiriyorlar. Bu kavga yenilmez ve mutlaka zafere ulaşacaktır. Halkların birlikte mücadelesi kazanacaktır" sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Törene katılan parti ve örgüt temsilcilerinin Rasih Kurtuluş'u ve mücadelesini anlattığı konuşmaların ardından sloganlarla Rasih yoldaşı karargahtan uğurladık.

**Rasih Kurtuluş Ölümsüzdür
Biji Berxwedana Rojava
Rojava'dan Leninist Savaşçılar**

NOT: Leninistler, 24 Eylül günü twitter hesaplarından yaptıkları açıklama ile BÖG komutanı Aziz Güler'in cenazesi halen ailesine teslim edilmediğini duyurarak, ailesinin 'oğlumuzu, canımızı istiyoruz' diyerek yaptıkları açıklamayı yayımladı.